

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk

Parvus.

1918.

Verdenskrigen 1914-18

— 8°

Manuleret

VERDENSKRIGEN 1914-18

6/7 36.
— 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130019372635

0261

nyder godt af hans omfattende Virksomhed.

»Parvus« (d. v. s. den lille, ringe) er lige saa lidt som Lenin et Døbenavn. Manden hedder Helphand og er i Besiddelse af en tysk Doktorgrad.

Han kalder sig tysk Socialdemokrat og udgiver i Tyskland Ugebladet »Die Glocke« (Klokken), der redigeres af Konrad Haenisch, og blandt hvis Hovedmedarbejdere man finder Paul Lensch; begge disse Mænd tilhører det tyske Socialdemokratis yderste højre, annekcionistaiske Fløj. En enkelt Udtalelse af Lensch, og netop hentet fra »Die Glocke« er tilstrækkeligt Bevis:

»Intet af alt det, der er blevet betegnet som de velsignelsesrige Følger af Tilslutning til Grundsætningen: Ingen Anneksioner! er indtruffet. Snarere paatvinger sig Erkendelsen af, at hvis ogsaa Belfortvar annekteret i 1871, saa var Tusinder af vore Feltgraas Liv blevne reddede i denne Krig.

Det er virkelig paa Tide at frigøre sig for denne usocialistiske og smaa-borgerlige Fraseologi...« (citeret efter S. Grumbach: »Das annexionistische Deutschland«).

For Fuldstændighedens Skyld kan det tilføjes, at de tyske Venstresocialisters Hovedorgan »Leipziger Volksblatt« har været utrættelig i sine Angreb paa »Parvus«.

Det vil allerede heraf fremgaa, at »Parvus« havde alle Betingelser for at være Scheidemanns Kurer, naar Hr. Borgbjerg ikke kunde bruges. Og om den Rolle, han har spillet paa den russiske Revolutions tidligere Stadier,

oplyses man i nogen Grad af den Kendsgerning, at den provisoriske Regering (Kerenski) efter Bolshevikernes Oprørsforsøg i Sommer satte ham under Anklage. I et Flyveskrift »Meine Antwort an Kerenski & Co.« (Mit Svar til Kerenski & Co.), Berlin 1917, skriver »Parvus« herom:

»Anklagen afviger, som det synes, ikke meget fra den, for hvilken den tsaristiske Regering i 1906 kastede mig i Peter-Pauls-Fæstningen: Forsøg paa at omstyrte Statsordenen med væbnet Magt. Min Forbrydelse forekommer Retfærdighedens og Demokratiets, Frihedens og Humanitetens Forvaltere i Rusland (d. e. Kerenskis Regering) saa uhyre, at blot Muligheden af, at nogen har haft en personlig Samtale med mig eller modtaget en Understøttelse af mig, vilde være nok til at domfælde vedkommende Person, ja til at bringe ham i Galgen.«

Hvad »Parvus« iøvrigt skriver i sit Flyveskrift, vil overbevise de fleste om, at Kerenskis Regering havde al mulig Grund til at anse ham for en farlig Person, — selv om han maaske praler en Smule med sin Farlighed!

Nok er det, »Parvus« var indviklet i Bolshevikrevolten, og vi skal i en følgende Artikel undersøge hans Teorier om den Skæbne, der bør beredes Rusland, og som nu er godt paa Veje til at fuldbyrdes.

En saadan Undersøgelse er ogsaa nødvendig af Hensyn til vort næste Formaal: at belyse »Parvus« Virksomhed og Indflydelse i det neutrale Land Danmark.

II.

Parvus under den russiske Revolution i 1905. — De tyske Hære som Ruslands Befriere. Fyrstenberg og Radeck.

(Artikel i »København« den 25. November).

Kerenskis Regering satte »Parvus« alias Dr. A. Helphand under Anklage for at have forsynet Bolshevikerens Førere, deriblandt Lenin, med Penge til Iværksættelsen af den Revolte, der ganske rigtigt udbrød i Sommer, men som dengang blev slaet ned. Som bekendt opnaaede Bolshevikerne dog straks et væsentligt Resultat, idet deres Agitation i Hæren ikke blot lammede den russiske Offensiv i Galizien, men forledte flere Hærafdelinger til »paa eget Initiativ« at forlade deres Stillinger, hvoraf Følgen blev et almindeligt Tilbagetog. Intet Under derfor, at Kerenskis Regering for haardt frem mod Lenin og hans Hjælpere, deriblandt »Parvus«.

I Flyveskriftet »Mit Svar til Kerenski & Co.« erklærer »Parvus«, at han ikke har givet Lenin og Konsorter Penge. (Om dette Spørgsmaal senere). »Men«, fortsætter han, »jeg har givet dem og mange andre noget værre end Penge og Dynamit. Jeg er en af dem, der har givet de russiske Proletareres revolutionære Vilje aandelig Næring«. Og pralende tilføjer han:

Forekastede ikke Dan-Gurewitsch), som nu sammen med Zeretelli*) spiller Ruslands Bøddel bag den ulykkelige og halvgale Nar Kerenskis Ryg, mig allerede i 1906, at*

*) Moderate russiske Socialister, Zeretelli Medlem af Arbejder og Soldaterraadets første Præsidium, senere Minister.

*jeg havde bestemt det russiske Socialdemokratis Taktik under den Revolution, som dengang fandt Sted. Og Miljukoff**), den russiske Kapitalismes og Imperialismes maalbevidste og ovenud snu Banebryder, som nu smigrer for Kerenski og dem, der dirigerer ham, — han fandt ikke dengang Skældsord nok mod det russiske Socialdemokrati, der havde ladet sig forlede af mig til at anvende sin revolutionære Taktik.«*

Efter saaledes at have givet Læseren en passende Forestilling om sin Betydning overfalder »Parvus« Side op og Side ned Kerenski og hans Politik, idet han svælger i Udtryk som Hyklere og Kæltringer. Men af størst Interesse er dog hans Redegørelse for de tyske Højresocialisters Syn paa Forholdene i Rusland. Disse Socialister, blandt hvis fremragende Tænkere og Taktikere han anbringer sig selv, var paa det rene med, at de russiske Hære maatte besejres, hvis Rusland skulde demokratiseres. De lod sig derfor heller ikke besnære af den russiske Revolution, thi ogsaa dens Udfald ahang af de militære Begivenheder. Man høre:

»Lykkedes Kerenskis Offensiv, saa vilde Patriotismen i Rusland leve op igen; derved vilde ogsaa de borgerlige Elementer kunne gøre sig mere gældende, de vilde genoptage deres politiske Planer, Miljukoff vilde komme op igen, og snart vilde det russiske Bourgeois skubbe Straamanden Kerenski og han Medhjælpere, af hvem de foreløbig har maattet betjene sig, til Side og tage Sagen i deres egen Haand.

Men de russiske Hære har allerede hentet sig et Nederlag (i Galizien) — derfor tager den russiske Revolution et andet Forløb.

**) Revolutionens første Udenrigsminister.

De tyske Sejre har skabt den russiske Revolution, og den maa stadig hjælpes videre ved militære Midler.

Jo mere fuldstændig Ruslands militære Nederlag bliver, des større den russiske Revolutions demokratiske Virkninger. Ethvert militært Held for Rusland eller for Ententen fører derimod til et politisk Tilbageslag ...

Det er de Kendsgerninger, der aabenbarer sig for os (?: de tyske Højresocialister). Nu har vi det historiske Bevis for, at vi havde styrtet Riget (d. e. Tyskland) og Europas Demokrati i Afgrunden, hvis vi havde fulgt Karl Liebknechts og de russiske Revolutionæres Raad og bekæmpet de russiske Hære ikke med væbnet Magt, men derved at vi slap en Revolution løs i vort eget Land.«

Man kan ikke tænke sig en fuldstændigere Afsløring end den, der gives i disse Udtalelser, og man forstaaer efter den tilfulde, at netop »Parvus« blev Overbringeren af Scheidemanns Lykønskning til Lenin efter det sidste Statskup. Ja, »Parvus« havde endnu finere Kvalifikationer end de hidtil nævnte. Thi som det fremgaar af »Vorwärts« Anmeldelse af hans Flyveskrift er han slet ikke Tysker men Russer! (»Partifælle Parvus-Helphand, der lever i Tyskland, men er født Russer, og som tidligere har taget livlig Del i den russisk-revolutionære Bevægelse«. Vorwärts, (14. Aug. 1917). Og hermed stemmer det godt nok, at de her i Byen værende russiske Korrespondenter i en Fællesudtalelse har stemplet ham som en mildest talt mistænkelig Person.

Hvorfor netop hans Landsmænd her i Byen? Fordi det ikke er rigtigt, som

»Vorwärts« skriver, at »Parvus« bor i Tyskland. Han bor i København. I Vejviseren finder man, at »Forfatter A. Helphand« bebor en af de tilbagetrukne Villaer paa Vodroffsvej. Men han har ogsaa andre københavnske Adresser.

Altsaa, Russeren Alexander Helphand, der i Tyskland udgiver det højresocialistisk-anneksionistiske Ugeblad »Die Glocke«, men iøvrigt bor i København, hvor han er Hovedmanden i forskellige interessante Foretagender, — som er anklaget af den provisoriske Regering i Rusland for at have støttet Bolshevikerens Sommer-Oprør, og som nu af Scheidemann delegeres til Stockholm med Lykønskninger til det heldige Udfald af Statskup Nr. 2, — denne »Parvus« er i Sandhed en hyggelig Gæst at have her i Byen!

Men lad os endvidere se, hvem det var, »Parvus« traf i Stockholm. Som bekendt har Bolshevikerne en »udenlandsk Repræsentation« i denne By. »Parvus« var i Stockholm den 19. Novbr. Den 20. Novbr. kunde »Vorwärts« meddele fra samme By, at to Medlemmer af Bolshevikerens udenlandske Repræsentation var afrejste med Særtog over Torneå til Petrograd, efter Sigende i en Fredsforhandlingerne vedrørende Mission.« Og et Telegram fra Stockholm til »Neue Freie Presse« oplyser, at disse to fremragende Bolsheviker var Radeck og Ganecki. Særlig det sidste Navn vil interessere her i Landet. Ganecki hedder i Virkeligheden Fürstenberg; han har siddet arresteret under Assessor Thorup i en Klausul- eller Smugleri-Affære og er udvist af Landet. Her i Byen boede han Martinsvej 9, vis-à-vis sin Kammerat »Parvus«. Han er polsk Jøde. Men ogsaa Radeck bærer et fint

Navn; han hedder i Virkeligheden Sobelsohn. Under Krigen har han opholdt sig i Schweiz. Med samme Liberalitet som den, der blev Lenin og andre til Del lod de tyske Myndigheder ham efter Revolutionen slippe igennem til Rusland.

Med disse to Herrer, Fürstenberg og Radeck, mødtes Parvus altsaa for en Ugestid siden i Stockholm. Og forsynede med Instrukser fra ham drog de til Petrograd.

III.

Parvus og Lenin. Militarist i Tyskland, Bolshevik i Rusland. Paa Internationales Liste over mistænkelige Personer.

(Artikel i »København« den 27. November).

For at blive fuldt fortrolig med Personen »Parvus«, alias Alexander Helphand, vil det være nyttigt at undersøge Grundlaget for Samarbejdet mellem ham og Hovedmanden for Bolshevik-Statskupet, Lenin-Ulianov. Disse to Mænd er helt forskellige Typer, Lenin den socialistiske Fanatiker, »Parvus« den som Socialist maskerede politiske Agent.

Ved Krigens Begyndelse delte Socialdemokratiet sig i to Grupper, den nationale (om man vil: nationalistiske), der overalt stillede sig ved de andre Partiers Side, idet de i hvert enkelt Land fortolkede Krigen som en Forsvarskrig, og den internationale, der afviste dette Standpunkt som forræderisk mod Socialismens Idé og krævede

en Rejsning af Proletariatet i alle Lande mod Krigen. Til den sidste Gruppe hørte Mænd som Liebknecht, der nu længe har været forvaret i et preussisk Fængsel, og Lenin; han opholdt sig Schweiz og blev en af Førerne i den saakaldte Zimmerwald-Bevægelse.

Denne rene Socialisme forkættedes ubarmhertigt af National-Socialisterne i de forskellige krigsførende Lande. Men navnlig de tyske Højresocialister eller, som man ogsaa har kaldet dem, Kejsersocialisterne, altsaa Scheidemanns Parti, maatte være uforsonlige Modstandere af Zimmerwald-Socialismen, saa længe der var Fare for, at den ogsaa skulde blive praktiseret i Tyskland. Thi, som »Parvus« saa aabenhjertigt forklarer i sit ofte nævnte Flyveskrift: de tyske Højresocialister forstod, at Ruslands Demokratisering maatte være de tyske Hærs Værk! Tyskland maatte bevare sin fulde militære Kraft for at kunne knuse de russiske Arméer! Saa klartseende var ikke engang Mænd som Lenin og Trotski, skriver han. »De vilde Tsarismens Nederlag, men de gøs tilbage for den Konsekvens, at dette Nederlag kun kunne hidføres ved Tysklands respektive Centralmagternes militære Modstand(!)«. Ja, saa kortsynede var disse stakkels Russere, at de lidenskabeligt angreb »Parvus« og forfaldt til »de taabeligste Smæderier« overfor ham!

Kort sagt, paa et tidligere Tidspunkt blev »Parvus« selv af de yderligste russiske Socialister anset for en Forræder baade mod Socialismen og imod Rusland. Men det var ikke blot Russerne, der foragtede ham. Ogsaa i de tyske Venstresocialisters Øjne var han en hæslig Type. Bekæmpede de med Voldsomhed Scheidemann, hvad maatte

de da ikke mene om hans russiske Kompagnon »Parvus«, der, i Socialismens Navn, velsignede den tyske Militarismes Sejr over hans fordums Fædreland, af hvis Ruiner han vilde bygge sig en Triumfators Højsæde!

Men der laa andre endnu alvorligere Grunde bag Opfattelsen af »Parvus« som en mistænkelig og farlig Person. Ganske vist legitimerer han sig som tysk Socialdemokrat, og han udgiver »Die Glocke«. Men hans egentlige Virksomhed under Krigen falder ikke i Tyskland. Den begyndte i Konstantinopel, og den har nu i længere Tid været knyttet til København. Og denne Virksomhed er af en saa ejendommelig Natur, at man roligt kan betegne »Parvus« som et endog særlig fremragende Medlem af det Korps, der er organiseret under Krigen til Varetagelse af den udenrigspolitiske Tjenestes subdiplomatiske Opgaver.

Hvor store Resultater han har opnaaet, ser man bedst deraf, at han nu er Scheidemanns Udsending til — Lenin og muligvis befinder sig i dennes Selskab i selve Petrograd!

Det lykkedes ikke Lenin og Zimmerwald-Bevægelsen at rejse Proletariatet i alle Lande. Men det lykkedes dem i Rusland! Der har de skabt den Situation, som »Parvus« ønskede — i Demokratiets Interesse! Den Situation, som Lenin et Par Dage før Statskuppet skildrede i »Rabotschi Putj« med følgende Ord:

En Opstand kræver ... en bevidst, fast og ubøjelig Beslutsomhed hos de

oplyste om Kamp indtil Enden, — dette paa den ene Side. Og paa den anden Side maa der foreligge en koncentreret fortvivlet Stemning hos brede Klasser, som føler, at med halve Forholdsregler kan intet reddes, at der ikke kan være Tale om blot »Paavirkning«, at de sultende vil tilintetgøre og anarkistisk ødelægge alt, hvis Bolshevikerne ikke overtager Førerskabet i den afgørende Kamp. Netop til et saadant Sammentræf mellem de oplystes gennem Erfaring skolede Tænke-maade og Fortvivlelsen hos Masserne, Hadet mod Lock-outerne og Kapitalisterne har Revolutionens Forløb i Virkeligheden bragt Arbejderne og Bønderne.

Ja, det er sandt. I denne frygtelige Forfatning er Rusland. I de sultende Massers og de oplyste Fanatikeres Vold. Og netop i denne Situation kommer »Parvus« med Scheidemanns Lykønskning og Tilsagn om Solidaritet. Ligesom hans nære Ven Hr. Borgbjerg i »Social-Demokraten« hylder han det i Dødskamp gispende Land som Socialismens Heros (man forestille sig Lenins Socialisme i Berlin eller blot i Farimagsgade!), hvis første Handling skal være at slutte Særfreden!

Da den første Revolution var en Kendsgerning, blev Hr. Borgbjerg sendt til Petrograd. Han var kun Forløberen for »Parvus«.

IV.

Kortfattet

**Levnedsbeskrivelse.
Parvus i København.
Politisk Agent og
Forretningsmand.
„Selskabet for social
Forsken af Krigens
Følger.“ Arbejdernes
Brændselsforretning.
Borgbjergs Ruslands-
rejse. Bolshevikernes
Revolution.**

(Artikel i »København« den 28. Novbr.)

Parvus alias Alexander Helphand, er født i Odessa, men studerede i Tyskland og optraadte fra Begyndelsen af Halvfemserne som politiskvidenskabelig socialdemokratisk Forfatter, skrev saaledes i »Neue Zeit« og udgav Korrespondancen »Weltpolitik« (Verdenspolitik). Han tilhørte Socialdemokratiets yderste Venstre og deltog sammen med Kautsky i Kampen mod den moderate Fløj, de saakaldte Revisionister (Bernstein). Hans Optræden havde til Følge, at han »faldt til Besvær« i Preussen og blev udvist. Han boede derefter i München, indtil han i Efteraaret 1905 vendte tilbage til Rusland. Nederlaget overfor Japan havde givet Stødet til den store politiske Krise, der aftvang Tsaren Forfatnings-Manifestet af 7. Oktober og Tilsagnet om Amnesti for politiske Forseelser. »Parvus« faldt ind under den Amnesti. Han rejste til Petrograd, og samarbejdede med de Mænd, der nu er Bolshevikernes Førere, deriblandt deres Udenrigsminister Trotski (Brunstein). Ogsaa her finder man altsaa »Parvus« blandt de radikaleste Socialister, og vi har i en tidligere Artikel paavist, hvorledes han pralede af den Indflydelse, som

han øvede i hine skæbnesvangre Dage.

Som bekendt lykkedes det virkelig ham og hans Fæller at rejse en revolutionær Bevægelse (Decemberstrejken). Den blev kvalt i Blod, og med den gik Haabet om en nogenlunde fredelig forfatningsmæssig Udvikling i Graven. Reaktionen havde paany faaet Overtaget. Intet Under derfor, at baade socialdemokratiske og liberale Politikere (Tseretelli, Miljukoff) angreb »Parvus« med overordentlig Bitterhed. I Virkeligheden mistænkte han allerede dengang for at spille Provokatørens hæslige Rolle. Selv paastaar han, at Regeringen lod ham fængsle, en Paastand, som dog ikke vinder udelt Tiltro. Men sikkert er det, at han et Par Aar efter befinder sig i Konstantinopel, hvor han har nøje Forbindelse med den ungtyrskiske Bevægelse og iøvrigt virker som politisk Korrespondent. Denne tyrkiske Periode afbrydes i Forsommeren 1915, da han slaar sig ned i København.

Den fattige socialistiske Skribent var bleven en rig Mand. Selv sagde han at han havde tjent en Formue ved Kornspekulationer i Konstantinopel. Han købte Villa og holdt Automobil, skaffede sig hurtigt udmærkede Forbindelser, ogsaa i Finans Kredse, og grundede »Selskabet for social Forsken af Krigens Følger«. Til dette Selskab knyttede han som Medarbejdere dels Danskere, dels, og navnlig, russiske Emigranter, som tilkaldtes fra Schweiz og som han vidste at skaffe Gennemrejse gennem Tyskland. Kort sagt Navnet »Parvus« passede kun slet til denne Millionær og indflydelsesrige Mand, der roste sig af at have Forbindelse med de fornemste politiske Personligheder i Tyskland. Fra Rusland opdagede man meget hur-

tigt den Forvandling, der var foregaaet med ham. To saa fremtrædende russiske Socialdemokrater som Plechanoff og Alexinski brændmærkede ham som Agent for Centralmagterne og angreb de Partifæller fra Schweiz, der var traadt i hans Sold.

»Parvus« blev altsaa Midtpunktet i en københavnsk Koloni af russisk socialistiske Fanatikere. Men samtidig knyttede han intim Forbindelse med det danske Socialdemokratis ledende Mænd, ganske særlig med Hr. Borgbjerg. Og derved havde han saa meget lettere, som han allerede paa dette Tidspunkt var det tyske Socialdemokratis betroede Mand. I Sommeren 1915 startede han Ugebladet »Die Glocke«, i hvis første Nummer han meddelte, at han stillede sig paa det officielle tyske Socialdemokratis Side, og at det var hans historiske Mission at fremkalde en Revolution i Rusland ved Hjælp af Hindenburgs Soldater! Om hans vigtigste Mænd Haenisch og Lensch har vi givet Oplysninger i en tidligere Artikel. Kort sagt, han, som tidligere havde forfægtet et yderst radikalt Standpunkt indenfor Partiet, placerede sig nu til højre for Folk som Scheidemann! Og medens hans fordums Meningsfælle Kautsky af sin Troskab mod Socialismens Idé førtes over til Modstanderen Bernstein og med ham og Haase traadte i Spidsen for den tyske Venstresocialisme, blev »Parvus« Scheidemanns Repræsentant i København. Forskellige Omstændigheder tillader at slutte, at han ogsaa havde Hverv af mere officiel Karakter.

Sikkert er det, at den storpolitiske Mission, som »Parvus« havde paataget sig, tog Sigte paa Rusland. København var derfor en ideel Bopæl. Ikke

blot var Forbindelsen saavel til Stockholm som til Berlin (»Parvus« laa stadig paa Rejser) hurtig og bekvem. Men »Parvus« kunde ogsaa betragte sig som fredlyst, takket være det danske Socialdemokratis underdanige og hjertelige Forhold til Scheidemanns Gruppe. I Stockholm vilde han snart have været umulig. Men i København skærmedes han af den omhyggeligste Diskretion og af den tykkeste Uvidenhed om de Angreb, der i Tyskland Schweiz og Rusland rettedes mod hans Personlighed og Gerning. I »Social-Demokraten« var Hr. Borgbjerg hans altid beredvillige Pennefører, der gjorde enhver Svingning i Scheidemanns Taktik med saa lydige og kluntede som en Rekrut. Et tragikomisk Eksempel fortjener at nævnes. I Slutningen af 1916 viste det sig, at »Hindenburgs Soldater« ikke kunde fremkalde Revolution i Rusland, medens der derimod var en stor Chance for, at Tyskland kunde opnaa Særfred med Tsarmagten. Skønt »Parvus« paa sin »historiske Mission«s Vegne maatte være dybt nedbøjet ved disse Udsigter, gik »Die Glocke« øjeblikkelig med flyvende Faner over til Freden med Tsaren. »Vorwärts« fulgte efter. Og til sidst kom vor egen »Social-Demokraten« forsigtigt luntende.

Men medens »Parvus« passede sin videnskabelige Forskning og sit Hverv som Tilsynsførende ved det danske Socialdemokrati, forsømte han ikke andre Forretninger. Det er hans Penge, der stikker i »Københavns Plakatsøjler« (Koncession af 9. Juli 1915). Fra Krakau tilkaldte han Ganecki (Fürstenberg), hvis Import- og Eksportkontor paa Østergade han financierede. Der blev drevet Forretning paa Tyskland (bl. a. med Levnedsmidler) og paa

Rusland (med Medicin o. lign.), og det tog tilsidst en kedelig Ende med Fürstenberg, som blev en af Assessor Thorups Logerende. Blandt »Parvus«' andre Projekter var Grundlæggelsen af en Bank, der skulde financiere Forretninger paa Rusland. Han planlagde ogsaa et Transport- og Dampskibsselskab og vilde udgive et dansk (tysk-) russisk Handelsblad. Hans nærmeste Fortrolige i disse Planer var foruden Fürstenberg (nu Bolshevik-Repræsentant i Stockholm) en russisk Polak Koslovski, der under det første Bolshevik-Oprør i Juli blev arresteret, og som efter retslig Undersøgelse tiltaltes som en af Oprørets Hovedmænd og notorisk tysk Agent! Men sin største Forretning gjorde »Parvus« dog som Mellemand ved Starten af det Foretagende, der kaldes »Arbejdernes Brændselsforretning, og som har Kulindførslen fra Tyskland i sin Haand. Hvis man godkender »Social-Demokraten«s Vurdering af dette Foretagende, vil »Parvus« være at betragte som et af vort Fædrelands største Velgørere! Men herom senere.

Omsider udbrod den russiske Revolution, der aabnede et ubegrænset Virkefelt for »Parvus«. Det gjaldt for de tyske Højresocialister om at komme i Forbindelse med Arbejder- og Soldatterraadet i Petrograd. Fremgangsmaaden drøftedes her i København, hvor Scheidemann under sine Ophold boede hos »Parvus«. Og her blev det besluttet, at Borgbjerg skulde paatage sig Hvervet. Det vil være i friskt Minde, hverledes han løste det — under Foregivende af kun at ville besøge Rusland som Turist og Journalist!

»Parvus« selv kunde ikke vise sig i

Petrograd. Men foruden Borgbjerg sendte han sine Venner Fürstenberg, Koslovski og andre. Og det skyldtes ikke mindst hans Indflydelse, at Lenin og andre Emigranter af Bolshevik-Typen, fik Rejsetilladelse gennem Tyskland. I den retslige Tiltale, der rejstes mod ham efter Juli-Revolten, anklagedes han for at være tysk Agent og for at have forsynet Bolshevikerne med Penge fra mistænkelige Kilder. Det fremgaar af Anklageakten, at »Parvus« ikke er løst fra sit undersaatlige Forhold til Rusland. Selv paastod han ved sin Ankomst her til Byen at være tyrkisk Undersaat!

»Parvus« indfandt sig imidlertid ikke i Petrograd for at rense sig, skønt han vilde være blevet stillet for en af Socialisterne behersket revolutionær Domstol. Han nøjedes med i Tyskland at udsendesit Flyveskrift »Mit Svar til Kerenski & Co.«, i hvilket han som tidligere omtalt erklærer, at det tyske Militær maa hjælpe Revolutionen videre!

Først da Bolshevikerne havde gennemført deres November-Statskup, kunde »Parvus« træde officielt frem som Overbringeren af de tyske Højresocialisters Lykønskning og Forsikringer om Solidaritet.

V.

Stauning og Borgbjerg som Parvus-Politikens Ærindsvende. — Hvorledes Borgbjerg oprindeligt bedømtes af Bolshevikerne. — Parvus Sejr.

I en ledende Artikel omtalte »København« den 29. November Mini-

ster *Staunings mislykkede Forsøg paa at faa den hollandsk-skandinaviske Komité til — i Anledning af de tysk-russiske Forhandlinger — at sammenkalde en socialistisk Fredskonference i Stockholm. Hr. Stauning var fuldkommen klar over og erkendte selv, at der efter alt at dømme hverken vilde komme engelske, franske eller amerikanske Socialdemokrater til en saadan Konference, og set fra et neutralt Synspunkt var hans »Initiativ« forkasteligt, ja Galmandsværk. Det havde imidlertid sin Forklaring i hans viljeløse Følgagtighed overfor Scheidemann og Parvus.*

I en ledende Artikel den 30. November udvikledes det videre, hvorledes Parvus havde løst sin dobbelte Opgave i København, saaledes at han efter den russiske Marts-Revolutiones Sejr kunde oversvømme Petrograd med sine Agenter, samtidig med at Borgbjerg sendes til Petrograd. Det hed derefter i Artiklen:

For tilfulde at forstaa det russiske Sørgepils Udvikling og »Parvus'» fuldstændige Triumf, maa man vide, at han endnu paa dette Tidspunkt (altsaa i Foraaret 1917) aldeles ikke kunde træde personlig i Forgrunden. De socialistiske Fanatikere derovre i Petrograd vilde under ingen Omstændigheder vide af Folk som Borgbjerg og Scheidemann, endsige da af Hindenburgianeren »Parvus«. Under eller umiddelbart efter Borgbjergs Ophold i Petrograd vedtog Bolshevikpartiet en Resolution, i hvilken det hedder, at det danske Socialdemokrati efter Staunings Indtræden i Ministeriet ikke kan betragtes som et socialistisk Parti. Om Borgbjergs Mission udtaler Resolutionen derpaa:

»Borgbjerg handler efter eget Si-

gende i Forstaaelse med Scheidemann og de øvrige tyske Socialister, som har stillet sig paa den tyske Regerings og Bourgeoisiets Side. Der er derfor ingen Tvivl om, at Borgbjerg enten aabent eller hemmeligt er helt igennem Agent for den imperialistiske tyske Regering. Af den Grund anser Konferencen det i Principet for umuligt at tage Del i en Konference, hvori Borgbjerg og Scheidemann deltager thi vor Opgave er at sammenslutte, ikke de imperialistiske Regeringers Agenter, men de Arbejdere i alle Lande, som allerede under Krigen har ført en revolutionær Kamp mod deres imperialistiske Regeringer. Kun Tilnærmelsen mellem disse Partier og Grupper kan føre Fredssagen fremad. Vi advarer Arbejderne mod at fæste Lid til den Konference, der organiseres af Borgbjerg og Scheidemann, thi i Virkeligheden bliver denne Konference af saakaldte Socialister kun en Komædie, som tjener til at maskere de diplomatiske Rænker, der udspilles bag deres Ryg...» (Citeret efter Bolshevikernes Hovedorgan »Pravda«).

De Folk, der forfattede denne Resolution (Lenin, Trotski osv.) er de samme, som nu staar i Begreb med at slutte Særfred med Centralmagterne...

Disse Bolshevik-Førere, der indbildte sig at kunne rive alle Landes Arbejdere med sig til det store Opgør med Regeringerne, Borgerskabet, Kapitalen, de maa nu modtage Freden af de mellemeuropæiske Imperiers Haand. Lad være, at deres fantastiske Forhaabninger om en Verdensproletariatets Rejsning var ærligt mente, —

»Parvus« hengav sig visselig ikke til slige forrykte Illusioner. Han gjorde noget andet. Han sendte Fürstenberg (Ganecki), Sobelsohn (Radeck), Koslovski osv. til Petrograd. Han fyldte Rusland med sine betroede Mænd og; hvis man skal tro den retslige Tiltale mod ham, med Guld af tvivlsom Oprindelse.

Man maa beundre denne Mand, selv om man gyser og gruer over hans Værk, beundre det geniale Skarpblik, der lader ham forudsige i hans Smædeskrift mod Kerenski, hvorfor og hvorledes den nu foreliggende Situation vilde indtræde. Og naar man i disse Dage læser Hr. Borgbjergs Hyldestartikler til Lenin-Trotsky eller ser Minister Stauning tage Initiativet til Særfredskonference, imponeres man atter af »Parvus«.

Men man spørger tillige sig selv: hvilken Nemesis vil det drage efter sig, at den morderiske Politik, som Rusland nu betaler, har haft et Arnested i København. Og naar den fulde Sandhed gaar op for Folk, saa vil der, det er vor Overbevisning, ikke mellem Skagen og Gedser findes ti danske Arbejdere, som ikke forbander det Værk, der her er øvet.

VI.

Danmark og Rusland.

(Artikel i »København« 1den Debr.)

. . . Der kommer Dage efter disse. Et nyt Rusland vil se sig om i Verden og spørge: hvem var i Nødens Stund mine Venner og hvem mine aabne eller fordækte Fjender? Hvem viste mig Troskab og hvem gav mig Judaskys? Hvem vovede at hæve sin Stemme for mig, og hvem spekulerede i mit Fordærv?

Maaske vil Fremtidens Rusland stille ikke mindst Danmark overfor disse Spørgsmaal. Thi i den danske Nation kunde Rusland af mange Grunde, historiske som nutidige, vente at finde en oprigtig og medfølende Ven. Og desuden er Rusland for dansk Handel og Industri, muligvis ogsaa for et specialiseret dansk Landbrug, ensbetydende med kostelige Fremtidsmuligheder. Mon vi ikke kunde sætte baade Agtelse og Muligheder overstyr i disse Dage, der for enhver oplyst og patriotisk Russer er bedske af Ydmygelse og bitre af Skam.

Hans Land, der jublede efter Befrielsen fra Tsarismen, rutchede hovedkulds ud i det vilde Anarki, saa snart det ikke længere havde Knutten over sig. Hans Folk, der havde indviet sig til Friheden, kunde tilsyneladende ikke bestaa som frit Folk. Det havde ingen Magt over sig selv; intet tvingende nationalt, statsligt eller moralsk Instinkt forenede det til Værn mod ydre og indre Farer. Det blev et værgeløst Offer for egne Fanatikere og fremmedes Agenter, for egen Raadløshed og udenlandsk Guld. Som Stat ophørte Rusland at eksistere, da det brød sit Ord til Forbundsfæller for at kunne bede sine Fjender om Fred. . . . Lad enhver Vesteuropæer prøve paa at forestille sig, hvorledes en Russer, der er hans jævnlige i Kultur, i national Følelse og i Begreber om Ære, paavirkes af disse Oplevelser! Lad os prøve at forstaa, hvad Ruslands bedste Mænd og Kvinder lider i disse Dage, og lad os indrømme dem de ulykkeliges fulde Ret til at gengælde godt med godt og ondt med ondt, naar Oprejsningen engang kommer. Det burde vi i alt Fald forstaa her i Danmark, at de

Følelser, som vi fremkalder ved vor Holdning, kan faa Følger i den ene som i den anden Retning.

Med Henblik herpaa har vi skrevet vore »Parvus«-Artikler. »Parvus« og hans Virksomhed er desværre blevet et dansk Anliggende. Den Omstændighed, at han har kunnet vælge København til Operationsbasis, er blevet af skæbnesvanger Betydning. Og det skal siges her og siges nu og siges med den dybeste Beklagelse, for at vi ikke skal faa det at høre først fra Rusland, og for at stille de danske Socialistføreres Forhold i det tysk-russiske Problem i den rigtige Belysning.

Vi er endnu ikke færdige med dette Arbejde, men vi har dog citatmæssigt paavist, hvilken Politik overfor Rusland »Parvus« repræsenterer, og med hvilke Øjne hans Landsmænd af alle Partier betragter ham. Vi har kastet Streiflys over hans Virksomhed her i København og godtgjort, at han i halvtredje Aar eller saa har været de danske Socialistføreres udenrigspolitiske Vejleder. Dette gør mangen Besynderlighed i Hr. Borgbjergs Artikler forstaaelig! Sine danske Disciple uendeligt overlegen i alle intellektuelle Henseender havde »Parvus« let ved ved at dirigere dem ind netop paa den Politik, som Øjeblikket krævede.

Hvad enten han ligefrem holder Brændselsforretningens Skæbne i sin Haand, hvad der er Grund til at tro, eller blot kan paaberaabe sig sine Fortjenester som Velgører, — sikkert er det, at han i sin Person repræsenterer tysk Kommandomagt over et dansk politisk Partis Førere. Og derfor ser vi, at disse i Bund og Grund afhængige Mænd, som tilmed er slette Skuespillere, atter og

atter spænder sig for en fuldkommen ensidig politisk Tendens. Det er ikke deres Skyld, at det ikke forlængst er lykkedes dem at kaste den Løkke, i hvilken de selv er indfangede, om deres Lands Hals.

VII.

En Episode i den tyske Rigsdag. — Komplottet i København. — Paa Anklagebænken i Petrograd.

Artikel i »København« 4. Decbr.

Parvus, alias Alexander Helphand, havde i Torsdags den Ære at blive omtalt i den tyske Rigsdag under Debatten om Rigskansler Grev Hertlings Erklæring. De uafhængige Socialdemokraters Fører Haase omtalte hans Sendelse til Bolshevikerne i Stockholm med Højresocialisternes Lykønskninger til Statskupet. Desværre refererer »Vorwärts« ikke Haases Udtalelser, men kun et Svar af Scheidemann. Og til dette maa vi foreløbig holde os. Scheidemann udtalte:

»Haase har endvidere bebrejdet den socialdemokratiske Forfatter Helphand — hvem han tager ilde op, at han er blevet rig under Krigen, — at han har trængt sig ind paa Bolshevikerne i Stockholm. Det modsatte er Tilfældet. Helphand blev af Bolshevikerne Repræsentanter opfordret til straks at komme til Stockholm for at forhandle.« (Fremhævelsen af »Vorwärts«).

Haase bemærkede hertil (ifølge »Vorwärts« Referat) kun:

»Jeg tager ikke nogen hans Rigdom

ilde op. Spørgsmaalet er kun, om det kan være en Socialdemokrats Opgave at blive Krigsspekulant.«

Bemærkningen sigter til »Parvus« Paastand om, at han har tjent en Formue i Konstantinopel (»Ich habe mir im Orient, besonders während des Krieges, ein Vermögen geschaffen«. — »Die Glocke«, 1915, Hefte 3). Pengene skal som tidligere nævnt i vore Artikler være tjente ved Kornspekulationer.

Forskellen mellem Scheidemanns og Haases Syn paa denne Side af »Parvus« Virksomhed er ganske betegnende. Og vi skal muligvis senere paavise, at Scheidemann har nære Meningsfæller i det danske Socialdemokrati, hvor Forretningsmanden »Parvus« er en højt skattet Kraft.

De, der har fulgt vore Artikler, vil imidlertid med særlig Interesse læse Scheidemanns Udtalelse om, at »Parvus« rejste til Stockholm paa de Herrer Bolshevikers Opfordring.

Ja, derom kan der ikke være mindste Tvivl. Thi de to Bolsheviker, som efter at have konfereret med »Parvus« i Stockholm, rejste til Petrograd »i Fredsanliggender«, var de Herrer Sobelsohn (Radeck) og Fürstenberg (Ganecki), »Parvus« fortrolige og Haandlangere.

Vi minder endnu engang om, at Fürstenberg her i København arbejdede med »Parvus« Penge, indtil han kom under Assessor Thorups Kur for hæderlige Forretningsmænd. Han blev, som vi tidligere har omtalt, udvist. Men desuagtet havde han i Oktober dette Aar paa Paladshotellet her i Byen en Sammenkomst med Scheidemann, »Parvus« og et Par andre Herrer, som vi gemmer til senere. Og hvad der drøftedes paa

dette Møde umiddelbart forinden Bolshevikernes Statskup, vil ingen være i Tvivl om! Scheidemanns tyske Socialdemokrati var gennem »Parvus« dybt indviet i Bolshevikernes Planer og fremmede dem af al Evne via København (»Parvus«) og Stockholm (Fürstenberg—Sobelsohn).

Bolshevikernes anden Revolte var kun en Fortsættelse af den første, der fandt Sted 3.—4. Juli. Den mislykkedes, og Regeringen skred, som tidligere omtalt, ind mod dens Anstiftere. Blandt dem, mod hvem der rejstes retslig Tiltale, finder man, foruden »Parvus« selv, Fürstenberg og Koslovski. Blandt de kompromitterede Personer, som maatte opgive deres Stillinger, var Surabov, (der skulde være Borgmester i Tiflis) og Perasitsch (Sekretær i Arbejder- og Soldatteraadets Afdeling for udenrigske Anliggender). Alle disse Personer opholdt sig før Marts-Revolutionen her i Byen, var hidkaldte af »Parvus« og stod i den nærmeste Forbindelse med ham.

Vi skal imidlertid særlig beskæftige os med Koslovski, der indtog en meget fremtrædende Stilling som Bolshevikernes Repræsentant i den Kommission, som skulde udarbejde Reglerne for Valgene til Nationalforsamlingen.

Koslovski havde under sit Ophold her i Byen en særlig fin Post som »Parvus« juridiske Konsulent og befuldmægtigede Tillidsmand. Et uomstødeligt Bevis herfor er i vore Hænder. Koslovski var saaledes med i »Parvus« store Forretningsplaner.

I de foreløbige Meddelelser, som Prokurøren ved Retskamret i Petrograd først i August gav Pressen om Anklagematerialet mod Lenin, »Parvus«,

Fürstenberg, Koslovski c.s.v., betegnes de 3 sidstnævnte Mænd som uomtvistelige tyske Agenter. Det oplyses, at de har samarbejdet intimt og i Fællesskab har foretaget Rejser mellem København og Berlin, og at de efter Revolutionen, da Koslovski var rejst til Petrograd, vedligeholdte en meget livlig, systematisk Korrespondance, der vel tilsyneladende drejede sig om Forretningsanliggender, men som efter alle Grunde at dømme kun var et Skalkeskjul for Spionage. Det blev endvidere fastslaaet, at der til Anvendelse i Agitationsøjemed var gaaet meget store Summer til Rusland, — én Dag 800,000, én anden Dag 250,000 Rubler —; Forsendelserne ordnedes af tyske Agenter i de nordiske Lande og gik gennem en Bank, som modtog sine Ordre direkte fra Tyskland.

Koslovski blev som tidligere meddelt, arresteret i Petrograd. De senere Begivenheder har hindret, at Retssagen blev ført igennem. Hvad der mislykkedes for »Parvus« og hans Hjælpere i Juli, lykkedes til Fuldkommenhed i November. Og hvad var selvfølgeligere, end at Hr. Fürstenberg i sin Egenskab af Bolshevik-Gesandt i Stockholm holdt sig Aftalerne fra Paladshotellet efterrettelig og tilkaldte »Parvus«! I Virkeligheden var »Parvus« Rejse til Stockholm det første Skridt i Fredsforhandlingen mellem Centralmagterne og Bolshevik-Regeringen! Det Maal var naaet, som »Parvus« proklamerede i »Die Glocke« i 1915:

»Ich gehe meinem Weg, denn ich habe eine Mission zu erfüllen. Diese Mission ist — eine ideelle Verbindung herzustellen zwischen dem bewaffneten deutschen und dem revolutionären rus-

sischen Proletariat«. — »Jeg fortsætter min Vej, thi jeg har en Mission at opfylde. Denne Mission er — at tilvejebringe en ideel Forbindelse mellem det bevæbnede tyske og det revolutionære russiske Proletariat.«

Det er denne ideelle Forbindelse, der nu tilvejebringes i det tyske Hovedkvarter i Brest Litovsk, og i hvilken Assessor Thorups Myndling Hr. Fürstenberg er et saa væsentligt Led.

Men hvorledes kan »Parvus« russiske Landsmænd misforstaa hans Idealitet i den Grad, at de urokkeligt anklager ham for at være den farligste blandt alle tyske Agenter? Og hvorledes har København trods disse Beskyldninger, der under alle Omstændigheder ikke flatterer en i et lille neutralt Lands Hovedstad fast bosiddende Udlænding, blive ham en saa tryk Operationsbasis?

Vi faar se.

VIII.

Selskabet for social Forsken af Krigens Følger. — Det københavnske Selskab af Rubelopkøbere. — Brændselsforretningen

(Artikel i »København« 5. Dec.)

Efter at have virket for Tysklands Interesser i Konstantinopel og Sofia ankom »Parvus«, alias Alexander Helphand, i Forsommeren 1915 hertil. Han optraadte dels som officiel Repræsentant for det tyske Socialdemokratis (nu Højresocialisternes) Ledelse, dels som Forretningsmand og dels endelig som videnskabelig Forsker.

I sin sidstnævnte Egenskab grundlagde han det saakaldte »Selskab for social Forsken af Krigens Følger«. I Selskabets Statuter finder man bl. a følgende Bestemmelser:

(Punkt 3) »Die ganze Verwaltung der Stiftung liegt in den Händen eines Verwaltungsrates.

(Punkt 4). Der Verwaltungsrat wird folgendermassen konstituirt: die wissenschaftlichen Mitarbeiter der Stiftung wählen aus ihrer Mitte 2 Mitglieider auf 6 Monate, die zusammen mit dem Stifter den Verwaltungsrat bilden.

(Punkt 5). Alle Beschlüsse des Verwaltungsrates müssen einstimmig gefasst worden.«

Paa Dansk:

»Hele Styrelsen af Selskabet beror hos et Styrelsesraad. — Styrelsesraadet sammensættes paa følgende Maade: Selskabets videnskabelige Medarbejdere vælger af deres Midte 2 Medlemmer paa 6 Maaneder, og de udgør sammen med Stifteren Styrelsesraadet. — Alle Styrelsesraadets Beslutninger skal være enstemmige.«

Om Selskabets økonomiske Grundlag indeholder Statuterne intetsomhelst. Nominelt er det »Parvus«, der betaler Pengene, altsaa ogsaa Medarbejdernes Honorarer, og de citerede Punkter viser, at han ogsaa paa anden Vis har »Selskabet« fuldstændig i sin Haand.

Statuternes Punkt 7 bestemmer, at Styrelsesraadet »kan udnævne Repræsentanter for Selskabet i forskellige Lande og overdrage til dem at repræsentere Selskabet«.

Det er umiddelbart indlysende, at dette Selskab var et ideelt Organ for den Virksomhed, »Parvus« udfolder, og om hvilken vi har søgt at give Offentligheden en Forestilling. Det

er Centralpunktet i et Net af Forbindelser, der strækker sig fra Zürich til Petrograd. Omkring det samler »Parvus« Personer, der er økonomisk afhængige af ham eller simpelthen ligesom han selv i højere Magters Tjeneste. Selvfølgelig var det af særlig Interesse for »Parvus« at knytte danske Navne til Selskabet, og paa Forsøg i den Retning har det ikke manglet. Vi tror dog, at Udbyttet var magert, skønt Professor Karl Larsen efter Evne bistod »Parvus«. Som Sekretær for Selskabet sikrede »Parvus« sig cand. mag. Svend Trier, Socialdemokratiets Kandidat i en af de frederiksbergske Kredse, der ogsaa er ansvarlig for Selskabets Publikationer og overhovedet kan betragtes som »Parvus« første videnskabelige Medarbejder. Vi tillader os at spørge Hr. Trier, om han har skaffet sig uomtvistelige Beviser for, at »Selskabet for social Forsken af Krigens Følger« opretholdes af »Parvus« for absolut private Midler og ikke betales direkte fra Berlin som tjenende tysk militær Propaganda.

Med »Parvus« forskellige forretningsmæssige Projekter skal vi ikke her beskæftige os, men kun et Øjeblik dvæle ved hans Forbindelse med forskellige herværende, danske og udenlandske, Personer, der giver sig af med Rubeløpkøb. Som bekendt er Efterspørgslen efter russiske Papirrubler meget stærkt her paa Pladsen, hvilket har sin Forklaring dels i det store Forbrug i Egnene bagved den tyske Østfront, hvor Tyskerne afsætter dem til Pari, dels i den Omstændighed, at større Mængder af Rubler ikke kan udføres over den russiske Grænse paa legitim Vis. Andre Fremgangs-

maader lader sig imidlertid ogsaa anvende, navnlig ved den finske Grænse, og dette forklarer, at der trods alt kan komme betydelige Mængder Rubler her til Byen. Blandt Opkøberne er et Vekselererfirma, med hvis Chef »Parvus« stadig har staaet i nær Forbindelse, og hvis danske socialistiske Referencer er af fineste Slags.

Vi skal ikke udtale nogen Mening om Rubelopkøb som Forretning, men kun gentage, at disse Opkøb foretages for tysk Regning eller med Salg i Tyskland som Formaal, at man finder notoriske Rubelopkøbere blandt »Parvus« nærmeste Forbindelser, og at disse Forbindelser har en udpræget socialistisk Partifarve.

Den tyske Socialistfører Haase dvælede forleden med en vis Foragt ved Socialisten »Parvus« Virksomhed som »Krigsspekulant«. Det er imidlertid klart, at denne Dadel beror paa en Misforstaaelse. Hos en Mand med »Parvus« mangesidige Livsgerning er et forretningsmæssigt Talent netop en uvurderlig Egenskab.

Et monumentalt Bevis derfor har man i den Kendsgerning, at Arbejdernes Brændselsforretning, der begyndte ganske smaat som et filantropisk Foretagende, nu er Landets uden Sammenligning største Kul- og Koksforretning.

Det er fra socialistisk Side (Kolding Social-Demokrat) oplyst, at Brændselsforretningen gjorde denne Kariére »ved vore tyske Partifællers Mellemkomst«. Mellemkomsten besørge af det tyske Partis Repræsentant »Parvus«, som sikkert ogsaa over for andre tyske, men alt andet end socialistiske Organer har været i Stand til at paa-vise, at netop Arbejdernes Brændselsforretning burde have Kullene!

IX.

Et dødt Lig. - Fürstenbergs Saga. - Spørgsmaal til de danske Socialistførere.

(Artikel i »København«, 8. Decbr.)

Det gaar godt i Rusland. Hr. Borgbjerg fortæller daglig de danske Arbejdere, at det slet ikke kunde gaa bedre. Og Hr. Borgbjerg véd det. For han har det fra Parvus.

Hr. Borgbjerg har brugt meget Blæk i sine Dage. Nu er han begyndt at skrive med Blod.

Mord, Vold, Undertrykkelse, Forræderi mod Friheden, Forræderi mod Arbejderne, Forræderi mod Fædrelandet — meget godt! Lad Maksim Gorkij, den røde Socialist, forbande Bolshevikføernes Gerninger, — Hr. Borgbjerg er ikke rød, Falskhed kan ikke være gulere. Det er en stolt Tanke for Parvus Myndling.

Parvus! Hvem er Parvus? »Social-Demokraten« aner det ikke. Vi har fortalt en Del derom. Men »Social-Demokraten« har ikke læst vore Artikler. Ikke endnu.

Taalmodighed. Det kommer.

Maaske læser Hr. Borgbjerg svensk »Social-Demokraten«. Vi tror det næsten.

Saa har han i Gaar læst en lille Opsats, i hvilken det meddeles, at Miljukoff, den tidligere russiske Udenrigsminister, angreb Trotski for at have gaaet Tysklands Ærinde i Kompagni med Parvus. Derpaa svarede Trotski i de russiske Blade: »Det er mig, som i mit Blad i Paris først vovede offentligt at stemple Parvus som en Forræder.« Og det er rigtigt. Parvus nævner selv i »Die Glocke«, at Trotski har udslynget

denne »uforskammede og taabelige Løgn.« Det er ogsaa rigtigt (Hr. Borgbjerg har læst det i svensk »Social-Demokraten«) at Trotski i sit russiske Blad »Nasche Slovo« kaldte Parvus »et dødt Lig«.

Saa fint var Parvus' Renommé blandt Bolsheviker. Saa grundigt fornægtede selv Hr. Trotski ham. Javel, indtil November-Statskupet havde gjort Hr. Trotski til Folkets Kommissær for de udenrigske Anliggender. Da Hr. Trotski var kommet saa vidt, nikkede han til Hr. Jacob Fürstenberg i Stockholm. Og Hr. Fürstenberg nikkede til Hr. Parvus i København. Og Hr. Parvus rejste til Berlin og fra Berlin til Stockholm, hvor han med Taarer kastede sig i sin Broder Fürstenbergs Arme. I dette verdenshistoriske Møde kulminerede Bolshevikerens folkebefriende Æra. Resten er i Grunden kun en Afvikling af Foretagendet. Den kan vare kortere eller længere, — hvem kender Rusland? —, men da Hr. Parvus medio November overrakte Hr. Jacob Fürstenberg Philipp Scheidemanns Lykønskning til Bolshevikerne og samtidig hviskede ham et Par private Ord til Hr. Trotski i Øret, da var Kupet gjort: Hr. Jacob Fürstenberg og Hr. K. Sobelsohn kunde bestille Ekstratog til Petrograd — in Sachen der Friedensverhandlungen!

Enhver Sørensen forstaaer det pikante i denne Situation. Men nyde den tilbunds kunde dog her i Landet kun den snævrere Kreds af vort Socialdemokratis Raadsherrer, som var indviede i den danske Episode af de Herrer Parvus' og Fürstenbergs Samliv.

Vi har allerede omtalt, at de to Mænd stod i Forretningsforbindelse, medens Fürstenberg endnu opholdt sig her i Byen, hvortil han var kaldet af

Hr. Parvus. Vi kan supplere vore Meddelelser med den autentiske Oplysning, at Fürstenberg ligefrem gageredes af Parvus for at drive visse Forretninger, til hvilke Parvus leverede Pengene. Hvilke var disse Forretninger? For en væsentlig Del bestod de i Udsmugling af Medicinalvarer o. l. af tysk Oprindelse via Danmark og Sverige til Rusland. Man kan sige derom, hvad man vil, der var dog, ikke sandt, et forsonende patriotisk Skær over denne risikable Forretning! Thi det russiske røde Kors trængte haardt til disse Lægemedler o. s. v., og de Herrer Parvus og Fürstenberg rakte det en hjælpende Haand. Jamen de gjorde det ikke gratis! Hr. Fürstenberg forlangte de blodigste Aagerpriser, Priser som selv det nød-stedte russiske Røde Kors vægrede sig ved at betale. Og han tjente store Summer til Parvus.

Forretningen blev opdaget ved, at nogle Kufferter med forbudte Varer blev beslaglagte i Frederikshavn, hvorfra de skulde sendes til Gøteborg. Det var først umuligt at finde Afsenderen; men paa Grundlag af en Gisning og et fjernt Indicium lykkedes det Retfærdigheden at faa fat i Hr. Fürstenberg, som ogsaa langt om længe tilstod og tillige indrømmede, at han blev lønnet af Parvus og arbejdede med dennes Penge. Der var imidlertid ikke tilstrækkelig Grund til at skride ind mod Parvus selv, da Fürstenberg haardnakketholdt, at hans Herre ikke havde været vidende om Forretningens Art! Hr. Fürstenberg fik en stor Bøde og blev udvist.

Alt dette er Kendsgerninger. Og vi paastaar og vil om fornødent bevise, at disse Kendsgerninger i det væsentlige er fremstaaende Personer

indenfor det danske Socialdemokratis Ledelse bekendte. Man véd inden for denne Kreds nøje, hvem Fürstenberg er, og hvad han har bedrevet her i Landet. Man véd det, fordi man er blevet direkte underrettet derom.

Vi spørger: hvorledes er det muligt, at Parvus efter Affæren Fürstenberg har kunnet fortsætte sin Virksomhed her i Byen? Hvorledes har han kunnet forblive i sin meget betroede Stilling som det tyske Socialdemokratis officielle Repræsentant hos det danske Parti? Hvorfor har det danske Parti dækket ham? Hvorledes har det kunnet tie over for sine russiske Partifæller, da det saa ham og Fürstenberg mødes i Stockholm? Hvorfor valgte Hr. Stau-ning, Hr. Borgbjerg og de andre at fortsætte det intime Samarbejde med ham? Vel sandt, de vidste, at hans Indflydelse var stor og vidt forgrenet mod Syd, og at hans Bevaagenhed var ubetalelig for Arbejdernes Brændselsforretning. Ja, og saa vidste de, at han konspirerede mod den russiske Revolution, saa længe den endnu ikke var Bolshevikernes. De vidste, at han direkte og indirekte var dybt indviklet i det første Bolshevik-Oprør, at han blev sat under Tiltale som tysk Agent sammen med Fürstenberg og Koslovski, og de vidste, at han i Tyskland svarede med et Flyveskrift, i hvilket han hoverede over den Hjælp, Centralmagternes Hære fremdeles ydede Revolutionen. De vidste det altsammen. Og de var neutrale. Og de holdt saa meget af Rusland.

Men mere holdt de dog af Parvus. Han fløjtede næppe, før de sprang. Og da han sluttelig mødtes med Fürstenberg i Stockholm, da saa Hr. Borg-

bjerg Himlen aabne sig. Internationale er stort, og Parvus er dets Profet!

Al Respekt for Parvus. Om ham véd man, hvad han er. Han er alt for stor en Mand at have i vort lille Land. Lad ham ryste dets Støv af sine Fødder. Hellere maa han gaa med det gode end med det onde.

Men med den sørgende danske Menighed, han efterlader sig i Fari-magsgade og Rømsgade, med disse Neutralitetens Tempelvogtere, der er grebne paa fersk Gerning i den lumskeste Uneutralitet, med dem har vi et Regnskab at gøre op. Hvis Mænd de end er, paa Regnskabets Dag er de vore egne.

X.

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning.

(Artikel i »København« 9. Dec.)

Den vældige Kul- og Koksforretning, der kalder sig Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S er ifølge den socialistiske Presse et filantropisk Foretagende, som takket være Bestyrelsens Genialitet og »vore tyske Partifællers Mellemløst« har antaget kæmpemæssige Dimensioner. Denne landsgavnige Stordaad er ifølge Firmaregistret øvet af d'Hrr. Carl F. Madsen, Formand for de samvirkende Fagforbund, Carl Kiefer, Sekretær i Fællesorganisationen, V. G. A. Walther, Bestyrelsesmedlem i samme Organisation; disse tre Herrer udgør nemlig Aktieselskabets Forretningsudvalg, og Hr. Kiefer er dets administrerende Direktør.

Den Gud giver Embede giver han ogsaa Forstand, siger et gammelt Ord.

De Herrer Madsen, Kiefer og Walther kan tale med derom. Med en indbetalt Aktiekapital paa 10,000 Kr. driver de en Virksomhed, der omsætter $\frac{2}{3}$ af Landets Import af Kul og Koks fra Tyskland — en Omsætning som kvantitativt maa udtrykkes i Hundredetusinder af Tons og pengeligt i Snese af Millioner. Og saa meget mere mirakuløst er dette Resultat, som Bestyrelsen og Direktøren ubetinget ved sig fri for Sagkundskab i Kulbranchen.

Der har været rettet skarpe offentlige Angreb mod Aktieselskabet. Man har regnet ud, at det maa have tjent adskillige Millioner, og man har spurgt om den filantropiske Anvendelse af disse Penge. Man har forlangt offentligt Regnskab og offentlig Generalforsamling. Men Selskabet har ikke imødekommet disse Krav, og »Social-Demokraten« har stemplet dem som Udslag af en smudsig Tankegang. Man har endvidere, (det gælder navnlig »Koldig Avis«) gjort gældende, at Aktieselskabet, der selv arbejder kapitalistisk og med en anelig Profit, kun er en tysk Filial. Forretningen drives for tysk Regning og med tyske Penge. Den tekniske Ledelse er rent tysk. Som Selskabets Befragter virker en tysk Hr. Albrecht. En Hr. Schlarz fra Hamburg fører, efter hvad der meddeles os, den forretningskyndige Kontrol med Hr. Kiefer. Og endelig vil man i Aktieselskabets Lokaler og som Gæst ved dets Bestyrelsesmøder kunne træffe Parvus, alias Alexander Helphand.

Da vi første Gang saa Navnet Helphand i Forbindelse med Arbejdernes Brændselsforretning, vidste vi lidet om dets Bærer, og det politiske Moment i Aktieselskabets Virksomhed stod os derfor ikke tilstrækkelig klart. Desuden er

Kul og Koks kostelige Ting i disse drøje Tider, og Forretninger, der skaffer Brændsel til Landet, kan glæde sig ved almindelig Sympati.

Men med den Viden, vi nu besidder og har søgt at gøre til Offentlighedens, stiller Sagen sig saaledes: Arbejdernes Brændselsforretning begyndte virkelig den første Krigsvinter som et jævnt dansk filantropisk Foretagende; men i sin nuværende Skikkelse er det Parvus' Værk.

Vi har set, at Parvus forstaar sig paa Krigsforretninger. Han tjener en Formue i Konstantinopel. Han udklækker store Planer i København. Han forsmaaer heller ikke den mindre Geschäft, naar der er en Fürstenberg ved Haanden. Hvorfor skulde han ikke lade sin verdenshistoriske Mission nyde godt af en saa udpræget Forretningssans? Han er Scheidemanns Tilidsmand; det er en af hans Opgaver at gøre København til et Brohoved og en Udfaldsport for det officielle tyske Socialdemokrati, der saa at sige er i Internationales Ban. Men han repræsenterer ogsaa det Tyskland, der vil triumfere rent militært i Øst som i Vest. Han er en Mand, som de tyske Autoriteter med Føje finder mere end brugbar, og hvis Raad ikke falder paa Stengrund. Hele den Side af hans københavnske Virksomhed, der vender mod Rusland, har til Forudsætning, at han kan operere fuldkommen sikkert med det danske Socialdemokrati; dets Mænd skal være hans Livvagt og hans »Mission«s Ærindsvende.

Er det ikke ligesaa simpelt som genialt, at han skaffer dette danske Socialdemokrati Nordens største tyske Kul- og Koksfilial? Er Tanken ikke en stor Forretningsmand værdig? Kan man forestille sig et stærkere Baand mellem det dan-

ske Socialdemokrati og »vort tyske Broderparti«? Og kan man tænke sig en bedre tysk Forretning?

Thi tysk er denne Forretning jo. Paa en Vis kunde Arbejdernes Brændselsforretning A/S saamænd ikke gøre noget klogere, end at lægge Kortene paa Bordet. Folk tror, at Aktieskabet vader i Millioner. Og de ræsonnerer som saa, at der ogsaa kan falde fede Ben af ved et saadant Millionkalas. Men vi tror, at Fantasien overdriver noget.

Men naturligvis, der bliver nok tilovers til at styrke Broderfølelsen mellem de Herrer Scheidemann og Stauning. nok til, at Hr. Borgbjerg umuligt kan se Fejl ved de Herrer Fürstenberg, Parvus og Brunstein. Aktionærene i Brændselsforretningen er ifølge »Social-Demokraten« 150 à 200 Fagforeninger. Har de maaske ikke Kasser? Er Socialdemokratiets Arbejde for Frihed, Lighed og Broderskab maaske gratis?

Nej, set med tyske Øjne er Arbejdernes Brændselsforretning en Indretning, der gør Parvus fortjent til Jernkorset af 1. Grad. I danske Øjne tager det sig noget anderledes ud. Den er tysk, og den er politisk. Den ligger faktisk uden for dansk Kontrol. Der er ingen som helst Tvivl om, at de danske delegerede, der har forhandlet med Tyskland om Tilførsler, har søgt at faa Fordelingen af det Kvantum Importkul som Overenskomsterne sikrer Danmark, ført over paa danske Hænder og saaledes bryde det af Arbejdernes Brændselsforretning etablerede tyske Monopol. Men alle Anstrengelser har været forgæves.

Heller ikke Regeringen kan se med Ligegyldighed paa dette Forhold. Vi har haft adskilligt at bebrejde den; men vi gaar ud fra som givet,

at den saavel af handelspolitiske som af nationale Grunde maa have store Betæneligheder ved et Foretagende som Arbejdernes Brændselsforretning A/S.

Arbejdernes! Nej, dette Foretagende er ikke Arbejdernes, saa sandt som det i ingen Henseender er et dansk Foretagende. Det er et Værk af Parvus, maaske det mest skæbnesvangre Led i den Virksomhed, hvis Triumf Hr. Borgbjerg daglig udraaber i »Social-Demokraten«.

XI.

Et Teaterkup. Arbejdernes Fællesorganisation mobiliseres. Erhvervsforhandlingerne med Udlandet.

(Artikel i »København« 12. December.)

Endelig begynder »Parvus«-Komplottet at reagere. Og Begyndelsen er meget oplysende.

»Social-Demokraten« meddeler i Gaar, at Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S har holdt Generalforsamling Mandag Aften, og at man ved denne Lejlighed, har drøftet de Angreb, der »fra chauvinistisk Side« er bleven rettede mod Forretningen. Harmen over disse Angreb var saare stor, saa meget mere som det af dem fremgik, at de danske Erhvervs Forhandlere*) med Udlandet har benyttet Lejligheden til at opfordre Tyskland til at boycotte Arbejdernes Brændselsforretning; til Gengæld var man vil-

*) Alle de fremhævede Perioder trykte med fedt i »Soc.-Dem.«

lig til at byde Tyskland Indrømmelser paa dansk Erhvervslivs Bekostning«. Denne Opræden, dette »Forsøg paa at konspirere med en fremmed Stat og dens Kapitalister til Skade for den danske Arbejderklasse og hele det danske Folk«, overbeviste Generalforsamlingen om, hvor nødvendigt det er, at »den danske Arbejderstand gennem dens faglige og økonomiske Organisationer kommer til at deltage i de Forhandlinger, der føres med Udlandet om Danmarks Erhvervsinteresser under Krigen«. En Resolution i hvilken dette Krav stilledes, vedtoges enstemmigt og der vil gennem Partiets Rigsdagsgruppe ske Henvendelse til Regeringen om Gennemførelse af Sagen.

De Arbejdere og andre Medborgere, som er underrettede gennem vore »Parvus«-Artikler, vil ved første Blik se, at Komedien i Forgaars kun er den forsorne Grimasse, der skal maskere en enestaaende politisk Skandale.

Thi hvem er det, der har givet sig af med at konspirere med en fremmed Stat og dens Kapitalister? Hvorfra har Fællesorganisationens Brændselsforretning A/S sine Kul og Koks? Fra det tyske Socialdemokrati? Nej, dette Parti driver ikke Kulgruber og handler ikke med Kul. Derfor skal de tyske Kapitalister nok sørge! Men hvorfor sælger da disse Kapitalister netop deres Kul og Koks til det danske Socialdemokrati, i hvis Kasse saa og saa meget af Profitten flyder? Hvortil denne eksempelløse Velgørenhed af Kapitalister overfor Socialister? Det er paa Tide, at Offentligheden forlanger fuld Besked om Vederlaget!

Det er naturligvis et Vederlag, at det danske Socialdemokratis Førere har paataget sig at lægge Danmark ind under et tysk Kulmonopol. Det er ingen ringe Konspiration, at et stort dansk Partis ledende Mænd lægger Navn til og tager Gage for denne nationaløkonomisk og handelspolitisk set lige farlige tyske Spekulation. Disse Mænd kommer nu og forlanger at blive repræsenterede ved Erhvervenes Forhandlinger med Udlandet. Og egentlig principielle Indvendinger vil et saadant Krav maaske ikke møde. Men man betænke, hvilke Forhandlinger de selv har ført, hvorledes de gennem »Parvus« er traadt i Forbindelse med det tyske Gesandtskab, den tyske Regering, de tyske Kul-Kapitalister. Kapital havde de ikke, Sagkundskab endnu mindre. De havde intet, som fra et dansk Synspunkt kunde give Garantier. Men netop derfor forstod Tyskland, hvilket Fund »Parvus« havde gjort i dem. At indfange dem betød simpelthen at grunde et tysk Monopol i Danmark og ansætte et stort politisk Partis Førere som dets fuldkommen afhængige Funktionærer. Hvilke Former denne Afhængighed har antaget for de enkelte Personers Vedkommende, véd vi ikke. Ogsaa dette Spørgsmaal maa til sin Tid finde sin Opklaring, men hævet over enhver Tvivl er det, at det danske Socialdemokrati med sin nuværende Ledelse er et under fremmed Indflydelse staaende, ved fremmed Gunst bundet, under fremmed Kontrol virkende, i Bund og Grund afhængigt Parti, hvis Afhængighed baade direkte og indirekte kan medføre de alvorligste Følger for Landet.

Det er næppe Umagen værd at svare paa de taabelige Beskyldninger, som

Kulfilialens Organ retter mod de danske Erhvervsrepræsentanter. Men det bør dog nævnes, at Socialdemokratiet er repræsenteret i begge de af Ministeriet nedsatte Kulnævne. I Nævnet vedrørende de tyske Kul sidder saaledes Hr. J. A. Hansen. Og dette Nævns Formand, Etatsraad E. Kier, har fra først til sidst fulgt Forhandlingerne med Tyskland. Hr. J. A. Hansen har saaledes haft al Lejlighed til at skaffe sig Viden om, hvad der er sket under disse Forhandlinger. Han ved som Medlem af Kulnævnet **alt.**

Hvorfor stod J. A. Hansen ikke frem paa Mødet i Forgaars og sagde: Det turde være Løgn altsammen! Løgn fra Ende til anden, dette med de danske Kapitalisters Konspirationer! Hvorfor tilføjede han ikke: Nej, ærede Partifæller, Sandheden er den, at vor lille tyske Filials Interesser loyalt og kraftigt væretages af vor Foresatte, den tyske Regering! Blot rolig, vores Forretning, kan ingen røre, saa længe »Parvus« er tilfreds med Broder Bogbjergs Artikler og Minister Staunings Initiativer! ...

XII.

En Erklæring fra Erhvervenes Fællesudvalg.

Den 12. December udsendte Erhvervenes Fællesudvalg en Erklæring, i hvilken det hed:

I Anledning af det i Social-Demokraten for den 11. ds. fremkomne Referat fra Generalforsamlingen i Arbejdernes Fællesorganisations Brænd-

selsforretning, ifølge hvilket de danske Erhvervs Forhandlere med Udlandet har benyttet Lejligheden til at opfordre Tyskland til at boykotte Arbejdernes Brændselsforretning, til Gengæld var man villig til at byde Tyskland Indrømmelser paa dansk Erhvervslivs Bekostning! skal Erhvervenes Fællesudvalg herved erklære den saaledes fremsatte Paastand for at være i fuldkommen Modstrid med Sandheden. Naturligvis kan Erhvervene og da ganske særligt Industrien ikke med Glæde se en Ordning, der har tilladt og fremdeles tillader Arbejderorganisationerne at inkassere en endog meget betydelig Fortjeneste paa Leveringen af et af Industriens vigtigste Raastoffer, men saaledes som Forholdene har været med Hensyn til Kulforsyningen, har man fra dansk Industris Side under de nuværende ganske abnorme Forhold maattet mene det nødvendigt at acquiescere ved den Ordning, som de danske socialdemokratiske Arbejderorganisationer paa et tidligt Tidspunkt af Krigen har afsluttet med de paagældende tyske Myndigheder.

Under Forhandlingerne om Danmarks Tilførsler af Kul fra Tyskland har flere Gange Tanken været fremme om at tilbyde de danske Industriorganisationer en lignende Særstilling som Arbejdernes; men denne Tanke er stedse bestemt afvist fra de danske Forhandlers Side, da man ikke ønskede at skaffe Industrien nogen økonomisk Fordel paa de andre danske Kulforbrugeres Bekostning.

XIII.

**Socialdemokratiet
ved fuld Besked om
Forhandlingerne
med Udlandet. —
De samvirkende Fag-
forbund træffer Over-
enskomst med
Kriegs-Arbejts Amt.**

(Artikel i »København« den 13. December.)

»Social-Demokraten« skriver i Gaar efter at have omtalt Resultaterne af Socialdemokratiets kooperative Virksomhed:

Men vi skal videre ad denne Vej, og nu har Arbejderne paa Fællesorganisationens Generalforsamling vedtaget, at de ogsaa vil have Haand i Hanke med de internationale Forhandlinger.

Altsaa, nu vil man ikke vente længere!

Men i Erhvervenes Fællesudvalgs Erklæring hedder det, at Industrien har ment at maatte slaa sig til Taals med

den Ordning, som de danske socialdemokratiske Arbejderorganisationer paa et tidligt Tidspunkt af Krigen har afsluttet med de paagældende tyske Myndigheder.

Sandheden er altsaa den, at »Parvus«-Komplotet . . . har forhandlet med de tyske Myndigheder og sluttet Overenskomst med dem. Ganske paa egen Haand! Medens Erhvervenes Delegerede faktisk forhandler paa Regeringens Vegne, under dens Kontrol og med Forbehold af dens Godkendelse, har de socialistiske Partiledere forlods sikret sig en Overenskomst med de tyske Myndigheder, og under alle senere Forhand-

linger staar de tyske Myndigheder (d. e. i sidste Instans den tyske Regering) som Garant for denne Sær-Overenskomst med et dansk politisk Parti.

Ganske rigtigt, netop saaledes har »Parvus«, der vitterligt er Overenskomstens Fader, købt det danske Socialdemokrati. Efter en nøgtern Beregning har Brændselsforretningen hidtil givet et Overskud af mindst 8 Millioner. Hvorledes disse Penge fordeler sig mellem Socialdemokratiets Kasser og andre Formaal og Personer, véd vi ikke. Og der er vist ikke noget Haab om, at Brændselsforretningen A/S vil indbyde Offentligheden til sin Generalforsamling. . . . Og man forstaar det. Men lad dem lukke sig inde! Hverken Mur eller Slaa kan længere skjule noget. Takket være det store danske Arbejderpartis Ledelse har en fremmed Magt bragt et vigtigt Omraade af dansk Marked og samtidig dansk offentlig Mening, for saa vidt den beherskes af Socialdemokratiet, under sin direkte Kontrol. Metoden er saa velkendt, som den er farlig og frygtet. Den medfører ikke blot umiddelbart Afhængighed, endnu langt værre er det, at den baade forudsætter og avler Korruption i det offentlige Liv.

Og Korruptionen er bestandig sig selv lig i sine Virkemidler. Naar »Social-Demokraten« skriver:

Danske Kapitalisters sidste skamløse Forsøg paa Sammensværgelse med tyske Kapitalister og tysk Statsmagt imod danske Arbejder- og Samfundsinteresser har bragt Arbejderne til klar Bevidsthed om, at de maa have Foden indenfor over alt, hvor det er muligt, — hvad er det saa andet end den skinbarlige Korruption, der gør sort

til hvidt for at ophidse en uvidende og vildledt Masse og dække sig selv. Thi hvem er det, der har sammensvoret sig med »tyske Kapitalister og tysk Statsmagt« mod danske Interesser — for saa vidt økonomisk, politisk, moralsk Uafhængighed da er en dansk Interesse. Fra hvem har den tyske Kulfilial Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S sine Kul, om ikke fra de tyske Kapitalister og den tyske Statsmagt! I Sandhed, de Herrer Kulfilialister har faaet Foden inden for! Og hvorledes? Ikke ved samfundssolidarisk Forhandling under Statsstyrelsens Kontrol, men ved skjulte, separate, af »Parvus« dirigerede og gennem det tyske Socialdemokrati befordrede Aftaler!

Med Hensyn til det nu rejste Krav om Repræsentation ved de erhvervs-mæssige Forhandlinger med Udlandet har vi i Gaar paavist, at Socialdemokratiet er repræsenteret i Kulnævnet, som har fuld Adgang til at følge Forhandlingen med Tyskland. Desuden føres alle Erhvervsforhandlingerne under Ministeriets Kontrol, og Socialdemokratiet har en Mand i Ministeriet og mange Mænd paa Rigsdagen. Partiets Stilling til Regeringen er bekendt.

Det har visselig i højere Grad end noget andet Parti Adgang til at forvise sig om, at alt gaar rigtigt til! Men endelig, vil f. Eks. Kulfilialen »have Foden indenfor«, hvorfor gaar den saa ikke Organisationens Vej? Den har sikkert sit Grossererborgerskab i Orden, er altsaa eo ipso Medlem af Grossereretsocietetet. Og følgende kan Hr. Direktør Kiefer naar som helst faa Indseende med »de in-

ternationale Forhandlinger, der føres paa Industriens Vegne«!

Det vilde tilmed virke højst beroligende paa Offentligheden, at der saaledes blev givet Garantier mod internationale Forhandlinger som dem, der har gjort Hr. Borgbjerg til Kulfilialens storpolitiske Diktafon. Kulforhandlingerne er ikke de eneste af Slagsen. I Fagblad for Sukkervare-, Chokolade- og Biscuitarbejdernes Forbund i Danmark« er der saaledes, utvivlsomt ved et forbiget Uheld, blevet aftrykt nogle fortrolige Skrivelser, som viser, at De samvirkende Fagforbunds Bestyrelse har forhandlet livligt og intimt med det tyske »Kriegs-Arbeits Amt« om Anbringelsen af danske Arbejdere i Tyskland. Der er ifølge Meddelelse fra Krigs-Arbejds Amt for Tiden (d. v. s. i September) Brug for ca. 6000 Arbejdere af forskellige nærmere angivne Fag! Og om Import af saa mange af disse Arbejdere som muligt træffes der Overenskomst mellem Krigs-Arbeits Amt og De samv. Fagforbund. Overenskomsten angiver de nærmere Vilkaar.

Omtrent paa samme Vis har man i sin Tid forhandlet om Kullene. Vejen mellem Rømersgade og de forskellige »Amte« i Berlin befares hyppigt, men i strengeste Fortrolighed. Her skal ingen andre have Foden indenfor. Og den gensidige Tillid er saa stor, at de tyske Myndigheder kun forlanger et af de danske Fagforeninger udstedt Legitimationskort for at modtage de danske Arbejdere med aabne Arme.

Ja, er det ikke det, Hr. Borgbjerg altid siger: Tyskerne, det er Hjertemennesker!

XIV.

Parvus i Petrograd, Scheidemann i Stockholm.

(Artikel i »København« 16. Decbr.)

Vi skrev vor første »Parvus«-Artikel paa Meddelelsen om, at denne store Mand var rejst til Stockholm som Scheidemanns Udsending og havde sendt sine Agenter Fürstenberg (Ganecki) og Sobelsohn (Radeck) til Petrograd »i Fredsanliggender«. Vor Paavisning af, at »Parvus« saaledes i Virkeligheden var den, der indledede Fredsforhandlingen mellem Tyskland og Bolshevikerne (efter at han først havde bidraget saa væsentligt til disses Sejr over Kerenski) har nu faaet sin endelige Bekræftelse. Radeck, som beklæder Posten som Bolshevikerens Sekretær i Kommissariatet for udenrigske Anliggender (d. e. Udenrigsministeriet), oplyste forleden, at »Parvus« selv har været i Petrograd fornylig. Og nu meddeler svensk »Social-Demokraten«, at han sidder i Stockholm og forhandler med Bolshevikerens Gesandt, samt at Scheidemann i egen høje Person er kommen til Stede. Den Kreds af Mænd, som i Oktober holdt Møde paa Paladshotellet her i Byen, har med andre Ord forlagt Residensen til Stockholm, og det svenske Bolshevik-Organ »Politiken« kan skrive, at denne By sandsynligvis vil blive det Sted, hvor Freden, d. e. Særfreden, sluttes.

»Social-Demokraten« i Stockholm dvæler med blodig Ironi ved Bolshevikerens Dobbeltspil. Paa den ene Side smører disse glødende Socialister Arbejderklassen i alle Lande med bombastiske Proklamationer; paa den anden Side forhandler de i Brest-

Litovsk med Tyskernes Generaler om Vaabenstilstand og i Stockholm med andre Tyskere om Særfred. Blandt disse Tyskere er Russeren Parvus, som Hr. Trotski for et Par Maaneder siden har kaldet en Forræder og et dødt Lig. Sjældent saa Verdenshistorien Mage til dette Selskab, der her har paataget sig at sørge for Ruslands Vel, efter at Hindenburgs Soldater, for at tale med Parvus har gjort det forberedende Arbejde.

Vi maa altsaa forsone os med den Tanke, at Parvus indtil videre ikke kan tage sig af sine københavnske Anliggender. Ja, i Grunden interesserer København ham maaske ikke mere synderligt. »Social-Demokraten« gaar af sig selv. Hr. Borgbjerg er, hvad Lugten angaar, ikke til at kende fra det Stinkdyr, med hvis Vædsker han er vaccineret. Minister Stauning er efter sit sidste Initiativ ubrugelig i Fredsfaget. Og Kulfilialen hviler trygt i det tyske Imperiums Varetægt. At man i Danmark har en Regning at gøre op med den, maa være Parvus, Manden med den verdenshistoriske Mission, ret ligegyldigt...

Det er interessant at sammenligne ovenstaaende med følgende Artikel i »København for 23. December:

Under Overskriften »Der geheimnisvolle Scheidemann« (Den hemmelighedsfulde S.) gengiver de uafhængige Socialdemokraters Hovedorgan »Leipziger Volkszeitung« i sit Nummer for den 19. ds. et Telegram til »Times« om Scheidemanns sidste hemmelige Besøg i Stockholm.... Til dette Telegram knytter »Leipziger Volkszeitung« følgende højst interessante Oplysninger:

Repræsentanter for de uafhængige

Socialister anmodede Udenrigsministeriet i Berlin om Pas til Stockholm, men fik Afslag med den Begrundelse, at Parlamentarikeres Indgriben paa Fredsforhandlingens nuværende Stadium vilde være uheldig. Da Repræsentanterne henviste til, at Parvus havde faaet Adgang til Stockholm, blev der svaret, at Udenrigsministeriet ikke havde meddelt ham Pas.

Da det nu blev bekendt, at ogsaa Scheidemann befandt sig i Stockholm, henvendte de uafhængige Socialisters to Formænd sig paany i Udenrigsministeriet og forlangte Pas til sig selv og tre Partifæller. Men efter nogen Betænkning blev der atter givet Afslag, og med Hensyn til Scheidemann erklærede Ministeriet, at det ikke havde udfærdiget nogen Rejsetilladelse for ham.

»Leipziger Volkszeitung« ledsager sine Oplysninger med følgende Kommentar:

»Da Udfærdigelsen af Pas til Udlandet ellers altid betinges af forudgaaende Samtykke fra Udenrigsministeriet, fører denne Meddelelse til den Slutning, at d'Hrr. Helphand (Parvus) og Scheidemann af et eller andet højt indflydelsesrigt Regeringsorgan (Regierungsstelle) har faaet overdraget en særlig Mission for at øve Indflydelse paa Bolshevikerne«.

Denne Slutning er utvivlsomt rigtig. Det kan tilføjes, at de to Herrer, efter at have dvælet nogen Tid i Stockholm, forlagde Residensen til København, hvor der de sidste Dage har været ført en Række Forhandlinger.

Hvorfor har »Social-Demokraten« intet oplyst derom? Mon for ikke at røbe, at Minister Stauning og andre

har haft den Ære at deltage i Forhandlingerne?

I en Erklæring i »Vorwärts« udtalte Scheidemann siden, at han havde rejst paa et gammelt Pas. Og Parvus erklærede i samme Blad, at det var ham og ham alene, der havde tilvejebragt Forbindelsen mellem de tyske Højresocialister og Bolshevikerne!

XV.

Social-Demokraten benægter, at Stauning siddet i Brændselsfor- retningens Bestyrelse. Men Firmaregistret siger jo.

(Artikel i »København« 15. Decbr.)

*Efter at der i Artiklen (med Firma-
registret som Kilde) var givet nogle
Oplysninger om Brændselsforretningens
Aktiekapital, Bestyrelse o.s.v., hed det
videre:*

... Det ses ikke, at Arbejder-
nes Fællesorganisation som
saadan har noget som helst juridisk
Krav paa at faa Aktieselskabets Regn-
skaber forelagte. Der er heller ikke
i Lovene nogen Bestemmelse, som
hindrer, at Aktierne kan ejes af Pri-
vatmand. »Social-Demokraten« paa-
staar vel, at ingen private Personer har
Aktier. Men »Social-Demokraten« paa-
staar saa meget. Skønt vi har set ad-
skilligt fra den Side, overrasker det os
dog at læse i Bladets Nummer for 16.
Juni d. A. om Minister Stauning:

»Han har ikke under nogen som
helst Form faaet en eneste Øre af

den omtalte Brændselsforretning, hverken som Løn, Udbytte eller Tantieme, og han skal heller ikke senere have nogen Udbetaling. Han er Næstformand for Arbejdernes Fællesorganisation, men Brændselsforretningen som saadan er et selvstændigt Selskab, i hvis Bestyrelse Stauning ikke har Sæde og heller ikke har haft Sæde . . .«

Denne Paastand er i alt Fald for det sidste Punkts Vedkommende en dundrende Løgn. Thi som det fremgaar af den Anmeldelsen til Firmaregistret vedlagte Udskrift (besørget af Folketingsmand, Raadmand og Overretssagfører Jessen) af Selskabets Forhandlingsprotokol, blev Hr. Stauning straks valgt ind i Bestyrelsen. Og dér sidder han saamænd den Dag i Dag.

Men hvorfor bilder »Social-Demokraten« Arbejderne (og hele Offentligheden) ind, at han hverken sidder der eller har siddet der? Hvad i Alverden betyder den Slags frække Benægtelser af Kendsgerninger, der maa komme for en Dag, saa snart en betænksom Mand undersøger Firma-Anmeldelsen! Hvorfor tav Hr. Stauning, da »Social-Demokraten« (i en Polemik med »Kolding Avis«) brugte Løgn for at klare sig? Og hvorfor tav alle de andre sandhedskærlige Mænd, der sidder i Bestyrelsen sammen med ham? Hvad er det for en Moral, der praktiseres efter Grundsætningen: gaar den, saa gaar den, — nemlig Usandheden! . . .

XVI.

En ny Parvus-Forretning. Krigsbytte-Automobiler fra Tyskland.

(Af en Artikel i »København« den 18. Decbr.)

Der bestaar et lille Aktieselskab »Aurora«, Aktiekapital 12,000 Kr., startet af Smede- og Maskinarbejderforbundet. Firmaet tegnes af Forbundets Formand Hr. J. A. Hansen og V. Walther. Selskabet har Værksteder m. v. Hillerødgade 30.

Men den 19. Februar i Aar indregistreredes Firmaet »Dansk Handels- & Industri A/S« med Domicil sammesteds. Det har en Aktiekapital paa 250,000 Kr. fordelt i Aktier à 1000 Kr. Og det driver Forretning med defekte russiske, italienske, engelske og belgiske Automobiler, som det indkøber i Tyskland. Hvem finder man nu i dette Selskabs Bestyrelse? De Herrer K. Kiefer, V. Walther og J. A. Hansen. Altsaa Brændselsforrettningens Direktør, et Medlem af dens Forretningsudvalg og endelig Direktøren for det lille Selskab »Aurora«, der nominelt er Moderselskabet.

Man vil straks se, at det socialistiske Navneskjul, der dækker Brændselsforretningen mod profane Blikke, ikke benyttes af »Dansk Handels- & Industri A/S«. Man ser endvidere, at Foretagendets rent kapitalistiske Karakter træder klart frem i Aktiernes Paalydende og Aktiekapitalens Størrelse. Hr. J. A. Hansens Navn kan ikke give dette Foretagende et kooperativt Skær! Man forstaar endelig, at de Herrer Kiefer og Walther er Mænd for at have flere Jern i Ilden. Og saa er der jo den lille Omstændighed, at hele Foretagendet er en Spekulation i tysk Krigsbytte!

Nu paastaar vi, at »Dansk Handels- & Industri A/S.« er en Udløber af Brændselsforretningen, og at den er en af Parvus i Forbindelse med hans danske socialistiske Venner grundlagt Forretning, — et stærkt og ømt Baand blandt de mange, som gør Broderskabet til en saa inderlig Forening. Naturligvis har Parvus draget Omsorg for, at »Dansk Handels- & Industri A/S.« (hvilket nationalt klingende Navn!) har »gode internationale Forbindelser« — ligesom Brændselsforretningen. Aktionærerne i dette Selskab kan sagtens. Men hvem er disse Aktionærer? Hvor stammer Kapitalen fra? Frem med Navnene!

Man kan sige, at Kravet er overflødig, at det allerede foreliggende tilstrækkeligt viser, i hvilken Grad Parvus har indspundet vort Socialdemokratis Føreskab i sit Net. Men alligevel, Navnene betyder en sidste og afgørende Oplysning. . .

XVII.

J. A. Hansen bekræfter, at Parvus er en mægtig Mand, og at han har med Brændselsforretningen at gøre.

(Artikel i »København« 19. December.)

Den 18. December bragte »Politiken« et Interview med Smede- og Maskinarbejderforbundets Formand Hr. J. A. Hansen, der netop samme Dag var bleven afsløret af »København« som Deltager i »Dansk Handels- og Industri A/S«, Efter at have fremhævet dette Sammentræf skrev »København«:

J. A. Hansens Udtalelser (til »Politiken«) viser, at man indenfor Socialdemokratiets Ledelse har begrebet Nødvendigheden af at gøre den offentlige Mening visse Indrømmelser. Hr. J. A. Hansen lægger saaledes ikke Skjul paa, at Parvus har Forbindelse med Kulfilialen, og at han samtidig er tysk Agent, Men med denne efter vore Artikler nødtvungne Aabenhjertighed har Hr. J. A. Hansen kun givet halv Besked. Han siger:

»Hvad Helphands (Parvus') udenrigspolitiske Virksomhed angaar, kan jeg blot sige, at ham maa Tyskland tage paa sin Kappe. Han — den tidligere fattige socialdemokratiske Litterat — indtager en indflydelsesrig Stilling i Kraft af sine Forbindelser med officielle tyske Kresse«.

Man vil se, at Hr. J. A. Hansen fuldt bekræfter vor Fremstilling af Parvus' Betydning. Men han glemmer at sige, at Parvus ikke blot er »officielle tyske Kredses«, men ogsaa det tyske Højre-Socialdemokratis Repræsentant. Parvus er Scheidemanns Gesandt i København, Scheidemanns Vært, naar denne store Mand opholder sig her i Byen, den tyske Partiledelses Tilsynsførende med Filialerne i Rømersgade og Farimagsgade. Ham maa Tyskland tage paa sin Kappe, siger Hr. J. A. Hansen. Ja saa. Og naar Tyskland bare gør det, saa kan Parvus ganske uantastet sidde i København og konspirere mod sit fordums Fædreland. Han kan, blot Tyskland tager ham paa sin Kappe, være de danske Socialisters Fortrolige, Vejleder og Starter. Og det betyder ikke det mindste, at han gør sig dem pekuniært forbundne eller ligefrem driver Forretning sammen med dem!

Tyskland tager det paa sin Kappel! Er det muligt, at udtrykke vore socialistiske Magthaveres Standpunkt fyndigere? Disse Mænd er, som Hr. J. A. Hansens Udtalelser viser, fuldt bekendte med Parvus' Dobbeltstilling. De vidste, at hans russiske Landsmænd stemplede ham som en Forræder, og de vidste, at hans Agenter og Penge var vigtige Faktorer i Undermineringen af Rusland. Blandt andet vidste Minister Stauning, for at nævne et bestemt Eksempel, at Fürstenberg, Smugleren og Klausulæderen, som flaaede det russiske Røde Kors, var hans Mand. Og Hr. Stauning vidste, at denne Mand optraadte i Stockholm som Bolshevikernes Udsending. Men Hr. Stauning tav! Selv om der ikke forelaa andre Beviser, kunde man i Kraft af dette nu fastslaa, at den danske Partiledelse er medskyldig i Forræderiet mod Rusland.

Men hvad saa, Tyskland tager det paa sin Kappel. Tyskland siger selvfølgelig ogsaa god for Hr. Borgbjerg, naar han sniger sig ind i Rusland under falske Foregivender, og for Hr. Stauning, naar han inviterer paa Særfredskonference. Thi Parvus er ikke blot det tyske Socialdemokratis, men ogsaa, som Hr. J. A. Hansen oplyser, »officielle tyske Kredse«s Repræsentant. Og var der nogen, der vidste Besked med Hr. Borgbjergs, af Parvus-Scheidemann arrangerede Rejse til Rusland, saa var det Udenrigsministeriet i Berlin!

I og for sig udleverer Hr. J. A. Hansen selv Situationens Nøgle, naar han siger, at Brændselsforretningen kunde faa Kul, fordi »de tyske Socialdemokrater er Trumfen blandt de politiske Partier«. »De tyske Socialdemokrater« vil sige Scheidemanns

Parti, som Parvus repræsenterer. De tyske Venstresocialister kan ikke engang faa Pas til Stockholm. Men Scheidemanns Socialister, de er Trumf, siger Hr. J. A. Hansen. Og derfor faldt det saa let at virkeliggøre Parvus' Plan om en tysk socialistisk Kulfilial i København. Thi den tyske Regering havde alle Beviser i Hænde for, at Hr. Parvus' danske Venner fortjener denne Belønning og vil vise sig den værdige!

De tyske Arbejderrepræsentanter har, siger Hr. J. A. Hansen, »haft baade Viljen og Evnen til at hjælpe de danske Arbejdere(!) paa en Tid, da det saa ud til, at Tilførslerne af Kul og Koks vilde svigte«. Men lidt senere udtaler han: »Foretagendet (d. e. Brændselsforretningen) begyndte under smaa Former og under ringe Opmærksomhed paa et Tidspunkt, da Købelysten efter tyske Kul og Koks var aldeles minimal«. Man vil studse over Modsætningen mellem disse to Udtalelser, over den uheldige Blottelse Hr. J. A. Hansen giver sig. Forholdet er som bekendt det, at Kulfilialen i Tidsrummet mellem Stiftelsen (Juni 1916) og Begyndelsen af den uindskrænkede Undervandskrig et halvt Aar senere foretog enorme Indkøb af Kul og Koks, som i den Tid var usælgelige. Da traadte Parvus atter til. Hr. J. A. Hansen oplyser, at han »var ikke bange for at vove den nødvendige Sum for at holde Foretagendet oppe«. Nej, for Parvus vidste, at den uindskrænkede Undervandskrig vilde komme. Og Hr. J. A. Hansens Udtalelser skaber en stærk Formodning om, at hele Foretagendet fra første Færd var en Spekulation med denne Viden som Forudsætning.

Hvad siger de danske Arbejdere hertil?

Undervandskrigen kom, Spekulationen lykkedes og gav et enormt Udbytte. Hr. J. A. Hansen siger, at Brændselsforretningen har haft en »rimelig, jævn Fortjeneste.« Det er jo vittetlig urigtigt. Hr. Hansen ved, at Undervandskrigen gav Forretningen uhyre store Indtægter paa de Varer, den laa inde med! Han siger, at Fortjenesten »er legaliseret af de højeste Autoriteter.« Ja, det blev den, gennem Prisreguleringen. Men forinden tog Forretningen en ublu Profit, — til sig selv og sine tyske Leverandører, der var de virkelige Ejere af Kullene og Koksene.

Brændselsforretningen var den første, der havde Blikket aabent for det tyske Marked, siger Hr. J. A. Hansen. Og derfor er den »paa Trods af mange og ihærdige Bestræbelser og Intrigespil fra private Forretningsmænds Side — baade tyske og danske« blevet et stort og godt Foretagende. Andre Mennesker vil forstaa, at Foretagender som Brændselsforretningen og »Dansk (!) Handels og Industri A/S« er Kræftskader paa vort Lands økonomiske og politiske Selvstændighed, tusindfold farligere fordi de drives i et stort Partis Navn og skilter med en national Betydning ...

XVIII.

**En Rettelse fra
Hr. J. A. Hansen.
Parvus er Stifter af og
Hovedaktionær i
„Dansk Handels- og
Industri A/S“.**

(Af en Artikel i »København« den 20. Dec.)

Smede- og Maskinarbejderforbundets Formand Hr. J. A. Hansen har til »Politiken« udtalt:

»Hvad Helphands udenrigspolitiske Virksomhed angaar, kan jeg blot sige, at ham maa Tyskland tage paa sin Kappe. Han — den tidligere fattige socialdemokratiske Literat — indtager en indflydelsesrig Stilling i Kraft af sine Forbindelser med officielle tyske Kredse.«

Den sidste ganske afgørende Oplysning om »Parvus« (Helphands) virkelige Stilling er øjensynlig blevet taget Hr. J. A. Hansen meget ilde op. Thi i Gaar bringer »Politiken« følgende Rettelse fra ham:

»I et Interview med mig har Deres Medarbejder spurgt mig om Dr. Helphand (Parvus), men har ikke opfattet mit Svar helt rigtigt. Hvad jeg har ønsket (!) at sige er, at den fattige socialdemokratiske Journalist havde vist sig i Besiddelse af saa stor Dygtighed og politisk Forstaaelse, at han nu har faaet megen Indflydelse blandt sine Partifæller og derved paa almindelig tysk Politik.«

Naar Hr. J. A. Hansen retter, retter han, saa det klodser! Og man maa nok spørge, hvorfra »den fattige socialdemokratiske Journalist« havde de Kapitaler, som han stak til Brændselsforretningen, da den var i Betryk!

Men det værste ved Hr. J. A. Hansens Rettelse er, at han paa Kommando

siger noget, som han véd er Usandhed. Han véd bedre end nogen, at Parvus ikke er en fattig Journalist.

Thi den 25. Januar d. A. holdt i Følge Firmaregistret de Herrer Dr. phil. Alexander Helphand, Fabriksbestyrer, Medlem af Arbejdernes Fællesorganisation og af Brændselsforretningens Bestyrelse V. G. A. Walther og Forretningsfører Jakob Anton Hansen et lille Møde paa en herværende Overretssagførers Kontor. Hr. Helphand fik først Ordet og udtalte, at Hensigten med Mødet var at danne et Aktieselskab, som kunde »drive Forretning med og Fabrikation af Maskiner og andre industrielle Artikler, eventuelt overtage herværende Fabriker eller industrielle Anlæg.« De tre Herrer vedtog derefter at danne »Dansk Handels- & Industri A/S«, foreløbig med en Kapital af 50,000 Kr., af hvilket Beløb den ene af Herrerne, utvivlsomt Parvus, tegnede de 40,000 Kr.

Paa en ekstraordinær Generalforsamling den 20. Oktober vedtoges det, at Selskabet foreløbig kun skal drive Handel en gros. Og paa en ny Generalforsamling vedtoges det at udvide Selskabets Kapital med 200,000 Kr., der indbetaltes kontant.

I Bestyrelsen sad oprindelig kun de Herrer J. A. Hansen og Walther. Men den 17. August indvalgtes Brændselsforretningens Direktør Hr. Kiefer i Bestyrelsen som administrerende Direktør. De sidste Generalforsamlinger afholdtes i Brændselsforretningens Lokaler.

Med Hensyn til Udvidelsen af Aktiekapitalen oplyses det, at forskellige af Foretagendets Laangivere »var villige til at overtage Aktier for deres Tilgodehavende.«

Det er dette Foretagende, der opkøber Krigsbytte-Automobiler i Tyskland og oplagrer dem i Hillerødgade 30 i Smede- og Maskinarbejderforbundets Fabrikslokaler. Selskabet har faktisk Ledelse fælles med Brændselsforretningen, og det er særlig interessant derved, at Parvus ganske officielt fremtræder som dets Stifter. Efterhaanden som Tiden gaar, vil man faa nye Kendsgerninger til Belysning af den overordentlige Indflydelse, han ved sin Stilling som tysk Tillidsmand og sine fremragende Anlæg som Forretningsmand har vidst at skaffe sig i det danske Socialdemokrati. Det interesserer maaske ikke Ministeriet, at han øver denne Indflydelse. Men ikke desto mindre dokumenterer vi, at han øver den. Og indtil det modsatte godtgøres, vil man gaa ud fra, at han er Hovedaktionær i »Dansk Handels- & Industri A/S«. Hvem de andre Aktionærer er, véd vi ikke. Men ifølge Selskabets Love stemmes der efter Antallet af Aktier. Helphand behersker altsaa Selskabet. Hvem er hans Medaktionærer?

XIV.

Det tyske Kultilbud til det norske Socialdemokrati.

(Af Artikler i »København«, d. 21. og 22. Dec.)

Naar det norske Socialdemokratis Hovedorgan oplyser, at tyske Agenter og Fagforeningsmænd har tilbudt Partiet Kul, saa er der ingen, der undres over, at der var knyttet politiske Betingelser til dette ædelmodige Tilbud. Men det norske Parti sagde Nej. Det sagde endog Nej til Kullene uden

Betingelser. Se, det er en klar Stilling og et nationalt Standpunkt. Og det fritager norsk »Social-Demokraten« for at fylde sine Spalter fra en slet Samvittigheds Kloaker.

Og vel at mærke: Oplysningen i norsk »Social-Demokraten« er fremkaldt af vore Parvus-Artikler, som ogsaa finder Vej til den svenske Presse og vel efterhaanden vil naa videre ud. Intetsteds tager man fejl af en Parsonlighed som Parvus, og det er ogsaa umuligt. Allevegne véd man, hvad en Foræring som Kulforretningen betyder. Og om Hr. Borgbjerg saa dikterer Artikler til ti Stenografer og lader »Social-Demokraten« udgaa baade Morgen, Middag og Aften med Haandskrivelser fra Lenin og Trotskij og Uritskij i Facsimile, — ikke en Tøddel kan han ændre i Dommen over det danske Socialdemokratis Ledelse, eller de faa Mænd, der er Ledelsen indenfor Ledelsen. De er grebne paa fersk Gerning. Deres Tilstaaelse er i Grunden kun en Formalitet. Men den maa bringes i Orden, deri er vi enige med Minister J. C. Christensen . . .

. . . Betragter man det norske Tilfælde, saaledes som det ligger oplyst i norsk »Social-Demokraten«, vil man se, at der af tyske Højresocialister blev givet Tilbud om et bestemt Kvantum (40,000 Tons) Koks paa Betingelse blandt andet af, at den norske socialdemokratiske Presse »skulde skrive gunstigt om den tyske Regering«. Her har man altsaa et uomtvisteligt Bevis for, at Scheidemanns Parti direkte optræder som Regerings-Agent og søger at virke ved Bestikkelse, søger at købe den offentlige Menings Organer. Tidspunktet for denne Forretning var ikke tilfældigt valgt. Den

norske socialdemokratiske Presse udtalte sig overmaade skarpt om Undervandskrigen; men Tyskland havde Brug for venlige neutrale Stemmer om Socialistkonferencen i Stockholm. Det hele er meget simpelt og naturligt, og Forsøget paa at købe det norske Socialdemokrati gennem Partifæller fra Berlin viser kun, hvor rationelt tysk Propaganda virker. De norske Partiførere afviste imidlertid Tilbudet, hvorpaa det blev gentaget »uden egentlige Betingelser«. Man bemærke dette i Formen diplomatiske, i Realiteten saa tydelige Udtryk. Der var ingen egentlige Betingelser, men selvfølgelig faar man ikke 40,000 Tons Koks for ingenting. . . Derfor blev ogsaa dette Tilbud afvist. Men »fra norsk Side blev det meddelt Tyskerne, at manselvsagt gerne vilde købe kokes og kul fra Tyskland, hvis det kunde ske under sædvanlige frie handelsformer til begge sider«. Med andre Ord, det norske Socialdemokrati vilde gerne have baade Kul og Koks fra Tyskland, naturligvis; men det skulde ske ved fuldkommen aaben og reel Handel.

Og paa det Grundlag havde Tyskerne intet Tilbud at gøre! . . .

Til de danske Socialistførere er der ikke, som til de norske, kommet pæne tyske Partifæller med uforsigtige Bestikkelsestilbud. Nej, det danske Socialdemokrati havde dengang forlængst sin Kulforretning i Orden, takket være Parvus. Da Undervandskrigen begyndte, laa Kulfilialen inde med omkring 70,000 Tons og fik paa dette Kvantum den uhyre Fortjeneste, for hvilken den har lovet at gøre Regnskab den 31. December.

Nu forstaar man bedre at Proklama-

tionen af den uindskrænkede Undervandskrig aldeles ikke syntes at paavirke »Social-Demokraten«s Nerver. Det var selv de mest naive paafaldende, at Hr. Borgbjerg lagde virkelig Forstaaelse for Dagen, da den daværende Rigskansler v. Bethmann Hollweg skildrede denne Krigsførelse som særlig skikket til at forkorte Krigen! Nu undrer ingen sig mere. Og man er heller ikke i Tvivl om, at »Social-Demokraten« har haft og fremdeles har de gyldeste Grunde til ikke at falde i Sindsbevægelse, naar danske Kuldamperer torpederes og danske Sømænd omkommer. Herregud, man kan dog ikke se bort fra, at den Slags Hændelser konsoliderer Forretningen. »Social-Demokraten« vil maaske svare, at private Kulgrosserere ikke er et Haar bedre. Vi tror dog, at Bladet tager fejl. Men i alt Fald, hvad en privat Forretningsmand mener og tænker, faar ikke Udtryk i en Partipresses Holdning, bliver ikke paatvunget den offentlige Mening.

Hvem vil nogensinde kunne opklare, hvad der er foregaaet i de Samtaler, som Parvus i sin Tid havde med nogle danske Socialistførere (hvilke?), og som førte til, at han paatog sig at ordne Kulimporten med detyske Myndigheder og Leverandører? Men man véd af det norske Tilfælde, hvad Tyskerne vilde opnaa, naar de giver Kulprivilegier. Og man véd, hvad Parvus er, hvad han vil, og hvorfor han netop slog sig ned i København. Man véd endelig, at den danske Socialistpresse troligt har opfyldt de Betingelser, som blev foreslaet i Kristiania. Den har fulgt Tysklands Politik gennem tykt og tyndt, og den har systematisk og servilt angrebet Tysklands Modstandere. Og endelig er

der i vore Socialistføreres og deres Presses Forhold til Begivenhederne i Rusland en saadan Overflod af Indicier, at den sidste Tvivl maa svinde.

Vi har faaet Kullene uden Betingelser, siger »Social-Demokraten«. Der blev slet ikke stillet Betingelser. I Virkeligheden drejer Sagen sig mindre om Kul end om Ædelmodighed. Tyskland er ædelmodigt. Arbejderførerne er ogsaa ædelmodige, thi de (undtagen Hr. Kiefer) gør hele Arbejdet gratis, forsikrer »Social-Demokraten«. Men ædelmodigst er dog Parvus; først skaffer han sine danske Brødre Kullene, og saa stiller han uden Vederlag en Formue som Sikkerhed for Kravene paa Forretningen.

Ja unægtelig, hvis alt dette ikke er Ædelmodighed, saa er det den skinnbarlige Korrupcion.

Nu kan Offentligheden selv vælge.

XX.

Borgbjergs Tysklandsrejse i 1916. Rejsen til Belgien.

De svenske Socialdemokrater, der leder Forretningen »Arbetarebränsle«, siger: Vi har ikke bundet os til politiske Betingelser for at faa Kul og Koks fra Tyskland. Vor Presses Holdning viser det tilstrækkeligt; den er afgjort ikke tyskvenlig.

Hr. Borgbjergs Bevisførelse lyder noget anderledes. »Chauvinistpressen«, siger han, har lige fra Krigens Begyndelse stemplet os og vore Blade som tyskvenlige. Det er derfor meningsløst at paastaa, at Tyskerne har købt os med Kulforretningen. Og,

tilføjer Hr. Borgbjerg, dét med vor Tyskvenlighed er naturligvis Løgn og Digt, hvorimod Sandheden er den, at vi netop kan takke vor Neutralitet for Kulfilialen!

Det er ganske rigtigt, at Socialdemokratiets »Neutralitet«, saaledes som den giver sig Luft i »Social-Demokraten«, nok kunde indbringe Partiet en rundelig tysk Ducør. Endog »Politiken« fandt sig for et Par Dage siden foranlediget til at stemple denne »Neutralitet som ensidig og tendentiøs. Ja, Typografernes Medlemsblad har nylig givet den samme Skudsmaal. Om den Slags Neutralitet hersker der overhovedet kun én Mening. Og derfor kan Hr. Borgbjerg maaske godt faa Folk til at tro, at Kulforretningen er en Belønning, ikke et Vederlag.

Det maa imidlertid ikke overses, at man fra tysk Side kunde have nogen Grund til at tvivle om de danske Socialistføreres Evne, om ikke Vilje, til at forblive i denne sande Neutralitet, der bestaar i at forsvare alle Tysklands Gerninger og skildre dets Modstandere som en forvorpen Bande. Og desuden ønskede man ganske særlige Tjenester af de danske Parteigenossen.

Umiddelbart forinden Kulforretningen omdannedes til et Aktieselskab, foretog Hr. Borgbjerg sin berømte Paasketur til Slaraffenland. Hans tyske Rejsebrev vil alle Dage være klassiske Mønstre for Forfattere af Reklameplakater. Og lidt senere foretog en Trup danske socialistiske Foreningsledere hin besynderlige Rejse til Belgien. Tager vi ikke fejl, var selve De samvirkende Fagforbunds Formand Hr. Carl F. Madsen blandt Deltagerne. Truppen rejste sammen med tyske Højresocialister og vejleddes af højtstaaende tyske Embedsmænd. Man

sluttede af med en Banket i Strassburg.

Hvad Offentligheden nu kunde ønske, var autentiske Oplysninger om denne Rejses Forhistorie. Det er givet, at Parvus paa det Tidspunkt, da Rejsen fandt Sted, havde indarbejdet sig og stod Selskabet i Rømersgade meget nær. Thi »Social-Demokraten« har selv meddelt, at han netop paa samme Tid skaffede Tilsagn om Kul-lene. Var det ogsaa ham, der opfandt og ordnede Rejsen til Belgien? Var han maaske selv med paa Rejsen? Hvornaar gik Kulaftalen i Orden? Før, under eller efter Rejsen?

XXI.

Parvus melder sig. Elleve Spørgsmaal, som endnu ikke er besvarede.

(Artikel i »København« den 28. Decbr.)

I Onsdags (26. Decbr.) traadte Parvus-Affæren ind i et nyt Stadium, idet »Social-Demokraten« bragte den berømte Mands Portræt og offentliggjorde et Indlæg fra ham.

Det er af største Betydning, at det saaledes omsider er lykkedes at hente Parvus — Dr. Alexander Helphand — frem fra det lune Skjul, som han havde indrettet sig i det danske Socialdemokratis intime københavnske Pauluner. Og det er lykkedes, fordi vore socialdemokratiske Førere tilsidst ikke havde andet Valg end at vedkende sig Forbundet med ham. De maa gaa til Bekendelse, og idet de gør det, tvinger Selopholdelsesdriften dem til at slaa Kreds om ham. Falder han, styrter de sig selv

i Afgrunden. Men vi overdriver ikke, naar vi siger, at det nu uigenkaldeligt afslørede og ved Deltagernes egen Tilstaaelse konstaterede Forbund mellem en Mand som Parvus og det neutrale danske Socialdemokratis Ledere er en af de mest opsigtsvækkende Kendsgerninger, som hidtil har foreligget til Belysning af Storpolitikens Natside.

Vi vender os imidlertid til Dr. Helphands Indlæg i »Social-Demokraten«. Det lyder i sin Helhed saaledes:

*»Social-Demokraten«s Redaktion.
Ærede Redaktion!*

Et herværende Blad København kaster sig i en Række Artikler over mig med Bagvaskelser og Smædeord i Anledning af min politiske Virksomhed. Det betjener sig derved af forfalskede Citater og ogsaa andre, større Falsknerier.

Mit Svar paa disse Angreb er simpelt og lige til: Jeg lader mine Skrifter om Krigen oversætte og udgive dem paa det danske Sprog. Den Omstændighed, at min politiske Virksomhed er foregaaet udenfor Danmark, og at man derfor ikke kender mine Hensigter, har ene og alene skabt Muligheden for, at man kan diske op med taabelige Æventyr om min Person.

Jeg betror mig til det danske Folks Aabenhed og Retskaffenhed. idet jeg forelægger det mine Skrifter.

Man vil af disse se, al jeg bekæmper Imperialismen i begge Former, den tyske saavel som den engelske — overhovedet hvor den fremtræder.

Fra en Side forekaster man mig, at jeg er Militarist, fra en anden Side bekæmper man mig samtidig, fordi jeg gerne vil hidføre Freden.

Denne Modsigelse viser klart, at det

hele kun er bestilt Arbejde i de Folks Tjeneste, der vil forhindre Freden. Men det hjælper ikke. Freden er i Anmarch og kan ikke mere holdes tilbage. Skulde ogsaa jeg for min Del kunne bidrage noget dertil, saa vil jeg ganske sikkert ikke ved saadanne Midler lade mig afholde derfra.

Med Højagtelse

Dr. A. Helphand.

Indlægget taler for sig selv. Dr. Helphand beskylder os for at have bagvasket og smædet ham; vi har ogsaa citeret ham falsk og begaaet endnu større Falsknerier. Hans Svar er simpelt og lige til. Han svarer nemlig slet ikke, det skal han vel vogte sig for, skønt det ikke er ham ubekendt, at danske Domstole tager haardt paa Bagvaskelser og Falsknerier. Dr. Helphand har sine Grunde til ikke at anlægge Sag. Han bebudede Sagsanlæg i Sommer, da de russiske Journalister her i Byen stemplede hans Virksomhed som forræderisk. Men Sagsanlægget er hidtil udeblevet. Over for os giver han endog Afkald paa en tilsvarende tom Trudsel. Derimod tænker han sig maaske, at vi skulde forelægge Domstolene de Injurier hvormed han begynder sit Indlæg i »Social-Demokraten«. Det kunde maaske ogsaa have sin Interesse at gøre det, thi i hvad vi har skrevet er hver Tøddel Sandhed. Men der er andre og hurtigere Veje at gaa.

Dr. Helphand siger, at hans politiske Virksomhed er foregaaet uden for Danmark. Denne Paastand er, hvad de sidste halvtredie Aar angaar, saa haarrejsende fræk, at den kun kan sammenlignes med hans Appel til det danske Folks Aabenhed og Retskaffenhed.

Dr. Helphand bør ikke slutte fra sine danske Omgivelser til det danske Folk, som saadant. Inden det danske Folk køber og læser hans Skrifter, vil han have at afgive visse Forklaringer. København er ikke Konstantinopel. Og hvis Dr. Helphand føler sig tryk ved sin socialistiske Livvag, maa han i højeste Grad mistyde denne værkbrudne og skulende Skares Evne til at imponere Offentligheden.

Vi skal nævne et af de Tilfælde, om hvilke Dr. Helphand maa give fuld og tilfredsstillende Besked, inden han drister sig til at paatvinge et dansk Publikum sine Krigsskrifter.

Kan Dr. Helphand benægte, at Jacob Fürstenberg (= Ganecki) under sit Ophold her i Byen gageredes af ham og drev Forretninger med hans Penge?

Kan Dr. A. Helphand benægte, at disse Forretninger var ulovlige og efter vesteuropæiske Begreber særdeles smudsige?

Kan Dr. A. Helphand benægte, at Fürstenberg udsmyglede Medicinalvarer o. l. af tysk Oprindelse og falbød dem til det russiske Røde Kors til rene Aagerpriser?

Kan Dr. A. Helphand benægte, at Fortjenesten ved Fürstenbergs Forretninger gik i hans, Helphands, Lomme?

Kan Dr. A. Helphand benægte, at han, da Fürstenberg omsider var blevet grebet paa fersk Gerning og sad arresteret ved 7. Kammer, udsendte Minister Stauning for at undersøge om der kunde gøres noget for Fürstenberg?

Kan Dr. A. Helphand benægte, at Minister Staunings Rapport var af et yderst nedslaaende Indhold?

Kan Dr. A. Helphand benægte, at han efter Fürstenbergs Udvisning her fra Landet vedligeholdte Forbindelsen

med ham og benyttede ham i forretningsmæssige og politiske Affærer?

Har Dr. A. Helphand efter den russiske Revolutions Sejr i Marts gjort noget som helst for at hindre, at Fürstenberg blev en Person af politisk Betydning?

Har Dr. A. Helphand ikke tværtimod med Tilfredshed set, at denne Person blev en af Bolshevikernes Repræsentanter i Stockholm?

Har Dr. A. Helphand ikke, skønt Fürstenberg var udvist, i Oktober haft Sammenkomster med ham her i Byen, i hvilke Sammenkomster b. a. ogsaa Scheidemann deltog?

Rejste Dr. A. Helphand ikke efter Bolshevikernes Statskup i November til Stockholm, hvor han — for at blive ved den officielle Side af hans Mission — overantvortede det tyske Højre-Socialdemokratis Lykønskning i Fürstenbergs Hænder og delegerede denne Hædersmand til Petrograd med Instrukser Fredsforhandlingen vedrørende?

Vi holder os i Dag forsættelig til en Række Spørgsmaal angaaende Forholdet mellem Dr. Helphand og hans Agent Fürstenberg. Thi i Virkeligheden udtrykker disse Spørgsmaal lutter Kendsgerninger, som vi om fornødent kan dokumentere. Og disse Kendsgerninger gør det overflødigt for Dr. A. Helphand at forelægge den danske Offentlighed Skrifter om Krigen. Alt hvad det danske Folk besidder af »Aabenhed og Retskaffenhed« krystalliserer sig i en bestemt Opfordring til Dr. A. Helphand om at benægte eller bekræfte, at han arbejder forretningsmæssigt og politisk med Redskaber som Hr. Jacob Fürstenberg, om han har modtaget Provenuet af Fürstenbergs Forretninger og bagefter benyttet ham

som Mellemand ved det Arbejde, han for tysk Regning og i tysk Interesse gjorde for at fremkalde et fuldstændigt Sammenbrud i Rusland...

Det er vort Haab og vor Trø, at visse danske Neutralitetspolitikere inden alt for længe vil blive nødte til at sige deres russisk-tyske Lærefader og Kulleverandør et sidste smerteligt Farvel, i det Dr. Helphands gode Hoved vil sige ham, at hans Mission ikke kan fortsættes paa dansk Grund.

XXII.

Nogle Ord om Hr. Schlarz. Eftersøgt af det danske Politi - og forretningskyndig Leder af Brændselsfor- retningen.

(Af en Artikel i »København« den 5. Januar).

...Vi kan oplyse, at en anden ceber Person (foruden Parvus) var meget virksom ved Sagens Ordning og senere har været nøje knyttet til Brændselsforretningen. Vi sigter til Hr. Schlarz.

Hvem er nu denne Schlarz? Hans Personlighed frembyder adskillige af de Træk, der er betegnende for Parvus-Typen. Han er Jøde, født et eller andet Sted i Rusland, akklimatiseret i Tyskland (men vistnok lige saa lidt som Parvus selv tysk Statsborger), har slaaet sig ned her i Byen under Krigen og tjent sig en stor Formue ved Krigsforretninger, i hvilke Udførsel af Medicinalvarer o. lign. til Rusland spillede en væsentlig Rolle (smlg. Parvus-Fürstenberg). Tilsidst kom ogsaa han paa Kant med den danske Retfærdighed; han blev efterlyst af Politiet og er utvivlsomt fremdeles efterlyst, men har dog gentagne Gange været her i Byen. Vi har saaledes oplyst, at han i Oktober deltog i et Møde sammen med Parvus, Fürstenberg og Scheidemann. Schlarz er nemlig ikke blot Forretningsmand, Mændene af hans Type flourer overalt i de neutrale

Lande. De forbinder politisk Virksomhed med den forretningsmæssige og staar sig fedt derved. Parvus har storpolitiske Anlæg, Folk som Schlarz dyrker beskednere Opgaver, saasom Handelsspionage. Endvidere var han knyttet til det tyske Rubeløpkøb.

Nuvel, denne Schlarz, et virkeligt Forretningsgeni, var sammen med Parvus Hovedmanden ved Omdannelsen af Arbejdernes Brændselsforretning til et Aktieselskab med tysk Monopol, og han blev Forretningens egentlige Leder. Det er allerede meget. Men helt forbløffende er den Kendsgerning, at han i Virkeligheden bevarede sin Stilling, ogsaa efter at hans private Forretninger havde henledet Politiets Opmærksomhed paa ham. Dette betyder naturligvis ikke, at danske Myndigheder har set gennem Fingre med hans ret hyppige Rejser her til Byen, hvor hans Ophold vistnok — af let forstaaelige Grunde — var meget kortvarige. Men han har altsaa foretaget disse Rejser, han har vedligeholdt sit Forhold til Brændselsforretningen. Det kan ikke bestrides.

Hvad skal man nu mene om det Faktum, at det danske Socialdemokratis Ledere ikke blot staar i den nøjeste politiske og forretningsmæssige Forbindelse med Fürstenbergs Arbejdsgiver Parvus, men ogsaa med den af Politiet efterlyste Schlarz? ... Efterhaanden som Tiden gaar, vil Navn efter Navn dukke frem (vi har allerede flere paa Lager), indtil den internationale Broderkæde omkring vore socialdemokratiske Førere er sluttet. Og hvad er det saa for Folk? Eventyrere af udvisket Nationalitet, politiske Agenter, alt for smarte Forretningsmænd, fordægtige, men særdeles brugbare Personer, som Omstændighederne har givet Betydning og til en vis Grad Indflydelse.

Vi vil absolut ikke paastaa, at det er Tyskland alene, der benytter saadanne Tjenestemænd. Det er slet ikke derom Sagen drejer sig. Men vi paastaa, at det danske Socialdemokrati er haabløst kompromitteret ved sin Forbindelse med den Slags Folk. Thi deres

Haandtering er ganske afgjort den at virke for en bestemt Magts Interesser, ikke offentligt og frit, men efter Ordre og for Regning. Og naar et politisk Partis Ledere benytter sig af deres Bistand og ved deres Hjælp Hjælp opnaar Begunstigelser (saaledes som Tilfældet er med Kulforretningen), saa gives der ingen Forklaring, som kan tilfredsstille en redelig offentlig Mening, og lige saa lidt nogen Forklaring, som kan fyldestgøre Neutralitetens Krav. . .

Slutning.

Et norsk socialistisk Blads Dom.

»Arbejdet« i Bergen skriver:

Der skapes i alfad ved slike transaktioner (som Kulforretningen) grundlag for en mistanke om, at vedkommende parti staar i den utenlandske regjerings sold. Og mot det danske socialdemokrati vil mistanken bli saa meget stærkere, som partiets hovedorgan har intat en yderliggaaende tyskvenlig holdning.

Denne tyskvenlighed er tidligere blit forklaret med at der trængtes en motvegt mot det danske højres ententevenlighed. Nu vil ikke denne forklaring længer staa til troende i alle kredse.

Her spørres der ikke, om vedkommende danske partiledere faktisk har handlet ut fra egoistiske grunde. Spørgsmaalet er, om de ved sin handlemaate har utsat sig selv og den bevægelse de leder, for en mistanke, som ikke kan utryddes.

Paa dette spørgsmaal maa man efter alt at dømme svare et ubetinget ja. Det er en uhyggelig sandhet, men vi føler os ikke forpligtet til at lukke øinene for den.

Den 23. December offentliggjordes i »København« nedenstaaende

aabne Brev,

som »Social-Demokraten« havde nægtet at optage:

Aabent Brev til Kandidat Svend Trier.

Som Medlemmer af Socialdemokratiet paa Frederiksberg tillader vi os følgende Henvendelse:

I et herv. Blad har Deres Medarbejderskab med den tysk-russiske Jøde Parvus været omtalt og der har bl. a. været fremført, at De er Leder af hans mystiske Foretagende paa Østerbro. Dette er en Sag for sig — hvis den er helt legitim og landsforsvarlig! Derimod finder vi socialdemokratiske Vælgere Anledning til at spørge Dem, om det forholder sig rigtigt, at der under Dække af samme Foretagende, er udført store Mængder af Medicinalvarer til Rusland og spørger Dem, om det er Dem bekendt, at Dr. Parvus har uds muglet disse Varer fra Tyskland og samtidig holdt Medicinen i en saadan Pris, at det var ganske umuligt for det russiske Røde Kors at betale den, skønt Institutionen havde haardt Brug for den til de ulykkelige Saarede fra Krigsskuepladsen. Kalder De dette for socialistisk Broderskab? Kalder De dette for Menneskekærlighed? Vi bebrejder ikke Dr. Parvus, at han har uds muglet Medicinen fra Tyskland, thi vi mener, at Medicinen bør føres fra der ene Land til det andet uden Hindringer og uden Told — særlig naar det er Krig, da Medicinen ogsaa kommer tyske saarede Krigsfanger til gode — men vi retter den voldsomste Anklage mod Parvus, der tilmed selv er Russer, for at have forsøgt at tilrane sig en uhyre Krigsfortjeneste. Finder De ikke selv, Hr. Trier, dette skændigt. Hvorledes skal vi herefter kunne bebrejde Kapitalisterne noget i Retning af Krigsprofit, hvis sligt gaar upaataalt hen? De bør derfor hurtigst muligt gøre offentligt Rede for Deres Forhold til Parvus!

Til sidst blot dette: Tro endelig ikke, at fordi Red. Borgbjerg stikker Hovedet i Busken og ikke omtaler KØBENHAVNS Afsløringer, vi da ikke kender noget til Sagen, — Dr. Parvus og Borgbjergs samt Staunings Samarbejde er overhovedet det eneste, de københavnske Arbejdere diskuterer for Tiden.

Med Tak for Optagelsen, ærb.

**Flere Socialdemokrater
paa Frederiksberg.**

